

JUDECATA DE APOI

Emanuel Swedenborg: 1688 - 1772

1. PRIN ZIUA JUDECAȚII DE APOI NU SE ÎNJELEGE DISTRUGEREA LUMII

1. Cei care nu cunosc sensul spiritual al Cuvântului, au înțeles că tot ce se află în lumea vizibilă va fi distrus în ziua Judecății de Apoi; pentru că se spune că raiul și iadul vor dispărea atunci, iar Dumnezeu va crea un Nou Cer și un Nou Pământ. Ei cred cu convingere acest lucru, deoarece se spune că toți se vor ridica atunci din morminte și că binele va fi atunci separat de rău, în același scop. Dar se spune astfel în sensul literei Cuvântului, pentru că sensul literei Cuvântului este material și pe ultimul loc în ordinea Divină, unde fiecare parte conține în ea un sens spiritual. De aceea, cel care înțelege Cuvântul numai conform sensului literei, poate ajunge la diverse opinii, așa cum a fost cazul în lumea creștină, unde s-au ivit atât de multeerezii, deși toate au pornit de la Cuvânt. Dar deoarece nimeni nu a știut până acum că în tot și în fiecare parte din Cuvânt există un sens spiritual, nici măcar ce înseamnă un sens spiritual, cei care au îmbrățișat acest punct de vedere asupra Judecății de Apoi pot avea o scuză. Dar pot afla acum că nici cerul vizibil, nici pământul locuit nu vor pieri, ci vor rămâne amândouă; și că prin „Noul Cer și Noul Pământ” se înțelege o Nouă Biserică, atât în ceruri, cât și pe pământ. Se spune o Nouă Biserică în ceruri, pentru că există o biserică în ceruri, ca și pe pământ; pentru că și acolo există Cuvântul precum și rugăciuni și adorarea Divinului ca și pe pământ; dar cu o diferență, că acolo în ceruri toate lucrurile sunt într-o stare mult mai apropiată de perfecțiune, deoarece nu sunt în lumea fizică, ci în cea spirituală; de aceea toate ființele de acolo sunt ființe spirituale și nu materiale, așa cum erau în lume. Că este așa, se poate vedea în lucrarea asupra Raiului, în capitolul despre „Unirea Raiului cu omul prin Cuvânt” ([Raiul și Iadul](#), 303-310); și despre „Adorarea Divinității în Rai” ([Raiul și Iadul](#) 221-227).

2. Pasajele din Cuvânt în care se vorbește despre distrugerea raiului și a iadului sunt următoarele:

Ridicați ochii spre cer, și priviți în jos spre pământ; căci cerurile vor pieri ca un fum, iar pământul se va preface în zdrențe ca o haină (Isaia. 51:6).

Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute (Isaia. 65:17).

Căci după cum cerurile noi și pământul cel nou pe cari le voi face (Isaia. 66:22).

... stelele au căzut din cer pe pământ... cerul s-a strâns ca o carte făcută sul (Apoc. 6:13, 14).

Am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele (Apoc. 20:11).

Am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră (Apoc. 21:1).

În aceste pasaje, printr-un „Cer Nou” nu se înțelege cerul vizibil, ci chiar cerul în care este adunată rasa umană; pentru că un cer s-a format din toți oamenii care au trăit de când a început biserica creștină; iar cei care se aflau acolo nu erau îngeri, ci spirite din diverse religii; prin acest cer se înțelege „cerul dintâi” care urma să piară: dar cum s-a realizat aceasta, va fi arătat în cele ce urmează; aici se spune numai atât cât este necesar pentru a arăta ce se înțelege prin „cerul dintâi” care urma să piară. Oricine gândește cu o minte cât de cât luminată își poate da seama că aici nu este vorba despre cerul înstelat, imensul firmament al creației, ci despre cer în sens spiritual, acolo unde sălășluiesc îngerii și spiritele.

3. Faptul că prin „noul pământ” se înțelege o Nouă Biserică pe pământ, nu s-a știut până acum, pentru că toată lumea prin „pământul” din Cuvânt a înțeles pământ, când el înseamnă de fapt biserică; în sens material, pământul este pământ, dar în sens spiritual el este biserică, pentru că cei care se află în sensul spiritual, adică cei ce sunt spirituali, precum îngerii, atunci când se vorbește despre „pământ” în Cuvânt, nu înțeleg pământul însuși, ci poporul care se află aici și felul în care el adoră Divinitatea; așadar prin „pământ” se înțelege biserică. Faptul că este așa, se poate vedea și din lucrarea intitulată *Arcana Coelestia*. Voi cita aici unul sau două pasaje din Cuvânt, din care se poate înțelege într-o anumită măsură că „pământ” (teren) înseamnă biserică:

Căci se deschid stăvilarele de sus și se clatină temeliile pământului! Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă (Isaia. 24:18-20).

Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat. Pentru aceasta voi clătina cerurile și pământul se va zgudui din temelia lui, în ziua mâniei Lui aprinse (Isaia. 13:12,13).

Înainte lor se cutremură pământul, s-e zguduie cerurile, soarele și luna se întunecă, stelele își pierd lumina (Ioel 2:10).

Atunci s-a zguduit pământul și s-a cutremurat, temeliile munților s-au mișcat și s-au clătinat (Ps. 18:7).

4. „A face”, în sensul spiritual al Cuvântului, înseamnă de asemenea a forma, a stabili și a regenera. Astfel, „facerea unui nou cer și a unui nou pământ” înseamnă a stabili o Nouă Biserică în cer și pe pământ, după cum se poate vedea din următoarele fragmente:

Și poporul care se va naște, să laude pe Domnul (Ps. 102:18).

Îți trimiți Tu suflarea: ele sunt zidite, și înnoiești astfel fața pământului (Ps. 104:30).

Așa vorbește Domnul care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! Căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu; pe toți cei ce poartă Numele Meu și pe cari i-am făcut spre slava Mea, pe cari i-am întocmit și i-am alcătuit. (Isaia. 43:1,7)

Iată deci că „noua facere” a omului este reformarea lui, deoarece el „se naște” din nou, adică din ființă materială, el devine o ființă spirituală; deci această „nouă creatură” este un om reformat.

5. În ceea ce privește sensul spiritual al Cuvântului, citiți scurta lucrare despre [Calul Alb](#), menționat în Apocalipsă.

II. PROCREAREA RASEI UMANE PE PĂMÂNT NU VA ÎNCETA NICIODATĂ

6. Cei care au adoptat credința, în ceea ce privește Judecata de Apoi, conform căreia toate lucrurile din ceruri și de pe pământ vor pieri atunci și că un nou cer și un nou pământ vor exista în locul lor, cred, deoarece acest lucru vine ca o consecință, că și procrearea rasei umane va înceta atunci. Ei cred că toate lucrurile vor fi atunci împlinite și că oamenii vor fi atunci într-o stare diferită decât înainte. Dar de vreme ce [ziua Judecării de Apoi](#) nu înseamnă distrugerea lumii, după cum am arătat în capitolul precedent, rezultă că rasa umană va continua să existe și procrearea nu va înceta.

7. Faptul că procrearea rasei umane va continua în eternitate, este limpede datorită mai multor considerații, (dintre care unele sunt prezentate în lucrarea despre rai), în special din cele ce urmează:

I. Rasa umană este fundamentul pe care este construită împărăția cerurilor.

II. Rasa umană este „pepiniera” cerului.

III. Întinderea cerului, care este pentru îngerii, este atât de mare, încât nu poate fi umplut în eternitate.

IV. Sunt puține ființele din care este format acum cerul.

V. Cerul se desăvârșește o dată cu creșterea numărului de ființe din el.

VI. Orice lucrare divină ține seama de infinit și de eternitate.

8. (omis)

9. Rasa umană este fundamentul pe care este construită împărăția cerurilor, deoarece omul a fost creat ultimul, iar ceea ce este creat ultimul este fundamentul a tot ceea ce îl precede. Creația a început de la suprem sau ceea ce este cel mai tainic, adică de la Dumnezeu și a continuat către aspectele ultime sau extreme. Capătul final al creației este lumea materială, care include globul pământesc cu tot ceea ce se află pe el. După ce au fost făcute toate acestea, a fost creat omul și în el au fost adunate toate lucrurile ordinii divine de la primul până la ultimul. În adâncul ființei lui au fost adunate acele lucruri ale ordinii care sunt esențiale iar spre exterior au fost adăugate aspectele ultime, astfel că omul a fost creat conform ordinii divine ca formă. De aceea, toate lucrurile din om și în legătură cu omul, aparțin atât cerului cât și lumii: cele din mintea lui cerului iar cele din corp, lumii. De aceea, lucrurile din cer pătrund în mintea și sentimentele omului și sunt primite în funcție de gradul de receptivitate al spiritului său, iar lucrurile din lume pătrund în senzațiile și dorințele sale și sunt primite în funcție de gradul de receptivitate al corpului său, dar totuși în conformitate cu gândurile și sentimentele spiritului său. Dovada cu privire la acestea se poate vedea din mai multe capitole ale lucrării [Raiul și Iadul](#), mai ales din următoarele: „Întregul rai, privit ca un tot, are formă umană” (*Raiul și Iadul*, 59-67); la fel, orice societate din Ceruri (*Raiul și Iadul*, 68-72); că de acum toți îngerii au forme omenești perfecte (*Raiul și Iadul*, 73-77); și că acest lucru se datorează umanității divine a Domnului (*Raiul și Iadul*, 78-86). Și mai ales în capitolul despre „Corespondența dintre toate lucrurile din Rai și toate lucrurile din om” (*Raiul și Iadul*, 87-102), despre „Corespondența dintre rai și toate lucrurile de pe pământ” (*Raiul și Iadul*, 103-115) și despre „Forma Raiului” (*Raiul și Iadul*, 200-212). Din această ordine a creației se poate vedea că lanțul legăturilor de la primele la ultimele lucruri este în așa fel creat încât toate împreună formează un întreg, în care lucrurile dintâi nu pot fi separate de cele de pe urmă (așa cum cauza nu poate fi separată de efectul său). De asemenea, lumea spirituală nu poate fi separată de cea fizică, nici cea fizică de cea spirituală și astfel nici cerul îngerilor de rasa umană, nici rasa umană de cerul îngerilor. Toate sunt astfel prevăzute de către Domnul, pentru ca ambele să-și poată oferi ajutor reciproc, adică cerul îngerilor rasei umane, iar rasa umană cerului îngerilor. De aici rezultă că locuințele îngerilor se află într-adevăr în Cer, deși sunt aparent separate de cele ale oamenilor. Totuși, ei sunt alături de oameni în sentimentele de bine și adevăr. Faptul că ne apar ca fiind separați este doar o aparență; după cum se poate vedea într-un capitol din lucrarea *Raiul și Iadul*, unde se tratează despre „Spațiul în rai” (*Raiul și Iadul*, 191-199). Din următoarele cuvinte ale Domnului se înțelege că îngerii locuiesc împreună cu oamenii atunci când aceștia nutresc sentimente de bine și adevăr:

Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el. (Ioan 14:23)

Prin „Tatăl” și „Domnul” din fragmentul de mai sus se înțelege de asemenea cerul, pentru că acolo unde este Domnul, acolo este raiul, de vreme ce sfera Divină a Domnului formează raiul, după cum se poate vedea din lucrarea *Raiul și Iadul* (7-12 și 116-125) precum și din următoarele cuvinte ale Domnului:

Mângâietorul, Duhul adevărului rămâne cu voi, și va fi în voi. (Ioan 14:16,17)

„Mângâietorul” este adevărul Divin care vine de la Dumnezeu și de aceea mai este numit și „Duhul adevărului”. Adevărul Divin formează raiul și de asemenea îngerii, pentru că ei sunt cei ce îl primesc. Din lucrarea *Raiul și Iadul* (126-140) se poate vedea că ceea ce vine de la Domnul este adevăr Divin, precum și faptul că cerul îngerilor este format din el. Acest lucru se poate înțelege și din aceste cuvinte ale Domnului:

Împărăția lui Dumnezeu este în voi. (Luca 17-21).

„[Împărăția lui Dumnezeu](#)” este binele și adevărul Divin, în care se află îngerii. Mi-a fost dat să văd de mii de ori faptul că îngerii și spiritele sunt alături de om și în sentimentele

sale, pentru că ei erau prezenți și rămâneau cu mine. Totuși, îngerii și spiritele nu știu alături de ce oameni se află, cum nici oamenii nu știu alături de ce îngeri și spirite locuiesc, pentru că numai Domnul singur știe și hotărăște acest lucru. Într-un cuvânt, există o extindere în cer a tuturor sentimentelor de bine și adevăr și o comunicare și comuniune cu toți cei care împărtășesc asemenea sentimente acolo. Tot la fel există și o extindere în iad a sentimentelor de rău și falsitate și o comunicare și comuniune cu toți cei care nutresc asemenea sentimente acolo. Extinderea sentimentelor în lumea spirituală se face aproape la fel ca în lumea materială, comunicarea în ambele lumi este aproape la fel și totuși există această diferență prin care, în lumea materială există obiecte, iar în cea spirituală societăți angelice. De aici rezultă că legătura dintre cerul îngerilor și rasa umană constă în faptul că existența unuia se bazează pe existența celuilalt și că raiul îngerilor fără rasa umană ar fi ca o casă fără fundație, deoarece raiul o înconjoară și se sprijină pe ea. La fel este și cu orice om: cele spirituale din el, care se află în gândurile și voința sa, pătrund în cele materiale, care sunt în legătură cu senzațiile și acțiunile sale și aici se opresc și rămân. Dacă omul nu le-ar avea, adică dacă omul nu ar avea aceste legături și părți materiale, lucrurile spirituale din el, care sunt în legătură cu gândurile și sentimentele spiritului său, ar curge în afară, ca ceva fără margini, sau care n-are nici un fundament. La fel, atunci când un om trece din lumea materială în cea spirituală, lucru ce se petrece atunci când el moare și devine spirit, el nu se mai sprijină pe vechea sa temelie, ci pe cea comună, care este rasa umană. Cel care nu cunoaște tainele cerului, poate crede că îngerii pot exista și fără oameni, iar oamenii fără îngeri, dar eu pot afirma, datorită vastei mele experiențe în legătură cu cerul și ca urmare a tuturor discuțiilor mele cu îngerii, că există de fapt o legătură reciprocă. De aici se poate vedea acum faptul că rasa umană și cerul îngerilor sunt de fapt unul și se sprijină reciproc unul pe celălalt. Tocmai de aceea nu pot fi despărțite una de cealaltă.

10. Rasa umană este „pepiniera” cerului, după cum se va vedea într-un capitol ulterior, în care se va arăta că raiul și iadul își trag existența din rasa umană și de aceea rasa umană este „pepiniera” cerului. De aceea trebuie să menționăm în primul rând că cerul se va forma și se va umple și de acum înainte tot la fel după cum s-a format din rasa umană, de la prima creație până acum. Într-adevăr este posibil ca rasa umană de pe un pământ să dispară, ceea ce se petrece atunci când oamenii se separă în întregime de Dumnezeu, pentru că atunci ei nu mai au viață spirituală, ci numai una materială, întocmai precum animalele. Atunci când oamenii sunt într-o asemenea stare, nu se poate forma nici o societate, și ei trebuiesc ținuti sub control cu ajutorul legilor, deoarece nu vor mai primi influxuri de la ceruri și deci nici ghidare divină. Altfel, ei și-ar putea pierde mințile și ar face neconținut tot felul de fărâdelegi, unii împotriva altora. Deși rasa umană, prin separarea de Divin, ar putea pieri pe un pământ, ceea ce, oricum, Domnul ar împiedica să se petreacă, totuși ea va continua să existe pe alte pământuri. În univers există pământuri de ordinul câtorva sute sau mii și aceasta se poate vedea clar în lucrarea, *Pământurile Universului*.

Mi s-a spus din cer că rasa umană pe acest pământ ar fi pierit și că nici un om n-ar mai fi existat acum pe el, dacă Domnul n-ar fi venit în lume și nu și-ar fi asumat Umanitatea pe acest pământ, făcând-o Divină și dacă Domnul nu ar fi lăsat aici un Cuvânt care să servească drept fundament cerului îngerilor, și ca element de legătură. Faptul că unirea cerului cu omul se realizează prin intermediul Cuvântului, se poate vedea în lucrarea despre rai și iad (*Raiul și Iadul*, 303-310). Dar că este așa poate fi înțeles numai de către cei care gândesc spiritual, adică de către cei care prin recunoașterea Divinității Domnului sunt uniți cu cerul, fiindcă numai ei sunt capabili să gândească spiritual.

11. Că întinderea cerului, care aparține îngerilor, este atât de mare, încât nu poate fi umplut în eternitate, se poate vedea din ceea ce s-a spus în lucrarea despre rai și iad: „Despre imensitatea cerului” (*Raiul și Iadul*, 415-420) și că sunt foarte puține ființele care formează acum Cerul, se poate vedea în lucrarea despre *Pământurile Universului* (126).

12. Perfecțiunea cerului crește o dată cu numărul ființelor care îl formează, lucru care este evident datorită formei sale, conform căreia asocierile sunt dispuse ierarhic. În cer, comunicarea se realizează ușor, pentru că este cea mai desăvârșită dintre toate. Pe măsură ce crește numărul ființelor care se află în această formă perfectă, este dată o direcție și, în plus, consimțământul din ce în ce mai multor ființe spre unitate. Rezultă astfel o comuniune mai strânsă între aceste ființe, acceptată în unanimitate. Concordanța și uniunea ce rezultă cresc deci o dată cu numărul de ființe, pentru că ceea ce este introdus nou acolo, are rolul de a intermedia relațiile între două sau mai multe ființe și astfel întărește și unește aceste relații. Forma cerului este precum forma minții umane, a cărei perfecțiune crește proporțional cu creșterea adevărului și a binelui, de unde îi vin inteligența și înțelepciunea. Forma minții umane care are înțelepciune și inteligență cerească este precum forma cerului, deoarece mintea este imaginea cea mai mică a acelei forme. De aici rezultă că există din toate părțile o comunicare a gândurilor și sentimentelor de bine și adevăr ale unor asemenea oameni, și îngerii, cu societățile vecine din cer și că există o extindere a comunicării în funcție de creșterea înțelepciunii și astfel în funcție de multitudinea cunoștințelor despre adevăr sădite în intelect și de multitudinea sentimentelor de bine sădite în voință, deci în minte, deoarece mintea este formată din intelect și voință. Mintea omenească (și cea angelică) este astfel concepută încât poate fi umplută în eternitate. Astfel, mintea se perfecționează pe măsură ce este umplută. Aceasta se produce mai ales dacă omul este condus de Domnul, pentru că atunci el este familiarizat cu ceea ce înseamnă adevărul pur, care este sădit în intelectul său și cu binele pur care este sădit în voința sa. Pentru că Domnul dispune atunci de toate lucrurile care există într-o asemenea minte care treptat ia forma cerului până când, în cele din urmă, ea devine un cer în miniatură. Din această comparație, care este o paralelă adevărată, este evident faptul că numărul mereu crescând al îngerilor perfecționează raiul. Mai mult, orice formă este alcătuită din diverse părți și o formă care nu are mai multe părți nu este o formă, pentru că nu are nici o calitate și nici o schimbare de stare. Calitatea oricărei forme rezultă din aranjamentul diverselor părți din ea, din relația dintre ele și din consimțământul lor pentru unitate, datorită căreia o formă este considerată un întreg. O asemenea formă, în raport cu multitudinea părților aranjate în ea, este cu atât mai desăvârșită, cu cât fiecare dintre părți, cum am spus mai sus, consolidează, întărește, unește și astfel perfecționează. Dar aceste lucruri sunt încă și mai evidente din ceea ce s-a spus în lucrarea despre rai și iad, în special unde se vorbește despre faptul că „Fiecare societate din rai este un rai la o scară mai mică și fiecare înger este un rai în miniatură” (*Raiul și Iadul*, 51-58) și de asemenea în capitoul „Despre forma raiului, în funcție de ce asocieri și legături au loc aici” (*Raiul și Iadul*, 200-212) și „Despre înțelepciunea îngerilor din rai” (*Raiul și Iadul*, 265-275).

13. Este evident faptul că orice lucrare divină ține seama de infinit și eternitate, datorită mai multor lucruri ce există atât în cer, cât și în lume. În nici una din lumi nu există vreun lucru perfect identic sau la fel cu altul, nu există două chipuri la fel sau identice și nici nu vor fi vreodată. Tot la fel, mintea unui om sau a unui înger nu va fi niciodată la fel cu mintea altuia, de aceea există atâtea chipuri și atâtea minți, câți oameni și îngeri sunt. Nu va exista niciodată într-un om, (în care totuși se află nenumărate părți ce formează trupul său și nenumărate sentimente ce formează mintea sa) ceva asemănător sau identic cu ceea ce se află în alt om; de aceea fiecare are o viață diferită de cea a altuia. Același ordine există în întregul univers și în fiecare parte a sa. O asemenea varietate există în tot și în fiecare parte, deoarece toate lucrurile își au originea în Divin, care este infinit; de aceea există o anumită imagine a infinitului pretutindeni, astfel încât Divinul să privească toate lucrurile ca fiind creația Sa, și în același timp, ca toate lucrurile, ce sunt creația Sa, să-L respecte. Un exemplu familiar poate ilustra modul în care orice lucru din natură are legătură cu infinitul și cu eternitatea. Orice sămânță, fie ea a unui arbore, a unei tulpini de cereale, sau a unei flori, este astfel concepută încât poate să fie multiplicată la infinit și să dăinuiască în eternitate. Dintr-o sămânță pot fi

produse mai multe: cinci, zece, douăzeci, o sută de semințe și din fiecare dintre acestea încă la fel de multe. Dacă o asemenea fructificare a unei semințe ar continua timp de un secol, ar acoperi nu numai suprafața unuia, ci a miriade de pământuri. Sunt create astfel aceleași semințe, încât durata lor poate fi eternă. Iată de ce este evident cum se află în ele ideea de infinitate și de eternitate, la fel petrecându-se și în alte cazuri. Cerul îngerilor este scopul pentru care sunt create toate lucrurile din univers, pentru că este scopul pentru care rasa umană există, iar rasa umană este scopul avut în vedere la crearea cerului vizibil, care cuprinde și pământurile. De aceea, această lucrare divină care este cerul îngerilor, ține în primul rând seama de infinit și eternitate și de multiplicarea sa la nesfârșit, deoarece Divinul însuși locuiește acolo. Deci este foarte limpede că rasa umană nu va pieri niciodată, deoarece dacă ar fi să dispară, lucrarea Divină ar fi limitată la un anumit număr de ființe, și astfel tendința către infinitate ar dispărea.

III. RAIUL ȘI IADUL ÎȘI TRAG EXISTENȚA DIN RASA UMANĂ

14. Nu este deloc cunoscut în lumea creștină faptul că raiul și iadul își trag existența din rasa umană pentru că se crede că îngerii au fost creați la început și că raiul era format din ei și că Diavolul sau Satana era un înger de lumină, care, pentru rebeliunea lui, a fost alungat din rai împreună cu ceata lui și că aceasta a fost originea iadului. Îngerii sunt foarte uimiți de această credință care există în sânul lumii creștine și, mai mult, că nu se cunoaște nimic despre rai, deși aceasta face parte din doctrinele fundamentale ale bisericii. Pentru că la oameni predomină ignoranța, îngerii se bucură acum foarte mult în inima lor pentru că Domnul a voit să le reveleze oamenilor multe lucruri despre rai și despre iad și prin aceasta, pe cât posibil, să împrăștie întunericul care crește tot mai mult cu fiecare zi, pentru că biserica a devenit neputincioasă. De aceea ei doresc ca eu să dezvălui din partea lor că nu există în întregul rai nici o ființă care să fi fost creată înger de la început, nici vreun diavol în iad care să fi fost înger de lumină și alungat din rai, ci că toți cei din rai și din iad provin din rasa umană: în rai sunt cei care au trăit în lume în credință și dragoste cerească iar în iad sunt cei care au trăit în credință și dragoste diavolească. Iadul văzut ca un tot este astfel numit Diavolul și Satana. Iadul din spate, unde se află cei cunoscuți ca „genii rele”, este Diavolul, iar iadul din față, care este lăcașul spiritelor rele, este Satana. Care este exact natura unui iad, și care a altuia, se poate vedea în cartea *Raiul și Iadul*, spre sfârșit. Îngerii au spus că lumea creștină a îmbrățișat o asemenea credință despre cei din rai și din iad, datorită anumitor pasaje din Cuvânt care au fost înțelese doar în sensul literei și nu ilustrate și explicate de o doctrină adevărată a Cuvântului. Sensul literei, atunci când adevărata doctrină a bisericii nu îl luminează, atrage mintea spre felurite opinii rezultând de aici ignoranța, ereziile și erorile.

15. O altă cauză a unei asemenea credințe la oamenii bisericii este că ei cred că nimeni nu poate merge în rai sau în iad înaintea Judecății de Apoi, de unde și credința că lumea vizibilă va pieri atunci și că una nouă va apărea, iar atunci sufletul se va întoarce în corpul său și, din unirea lor, omul va fi din nou om. Această credință presupune o alta despre îngeri și anume faptul că ei au fost creați de la început, pentru că este imposibil să crezi că raiul și iadul își trag existența din rasa umană, atunci când există credința că nimeni nu merge acolo până la sfârșitul lumii. Dar pentru ca omul să fie convins că nu este așa, mi s-a permis să mă împrietenesc cu îngerii și de asemenea să pot vorbi cu cei ce sunt în iad, și asta timp de mai mulți ani, uneori chiar continuu de dimineața până seara, și astfel să fiu informat în ceea ce privește raiul și iadul; și aceasta cu scopul ca oamenii bisericii să nu mai rămână în aceleași credințe eronate, despre o înviere în ziua Judecății de Apoi, despre starea sufletului în acest interval, cât și despre îngeri și despre Diavol. Aceste credințe, de vreme ce sunt false, conduc spre întuneric iar pe cei care gândesc asemenea lucruri din mintea lor îi conduc spre îndoială și, în cele din urmă, spre negare. Ei spun în inima lor: Cum poate un cer atât de mare și atâtea

stele, soarele și luna, să fie distruse și împrăștiate? sau: Cum să poată corpurile mâncate de viermi, distruse de putrefacție, și împrăștiate în cele patru vânturi, să fie din nou adunate pentru suflete? Între timp, unde este sufletul și ce este el fără simțurile pe care le-a avut în corp? Asemenea întrebări, fiind de neînțeles, nu întăresc, ci distrug în mulți credința în viața eternă, în rai și în iad și o dată cu ele, în tot ce mai rămâne din credința bisericii. Este limpede că această credință a fost distrusă, deoarece mulți spun: Cine s-a întors vreodată din rai să ne spună că el există? [Ce este iadul? Există el cu adevărat?](#) În ce scop este omul chinuit în eternitate de focul iadului? Ce este ziua Judecății de Apoi? Nu a fost așteptată zadarnic de atâtea secole? Există astfel multe alte întrebări care vădesc o negare a tuturor lucrurilor. Ochii spiritului meu au fost deschiși de Domnul și astfel mi s-a permis să vorbesc cu toți aceia dintre morții pe care-i cunoscusem pe când trăiau în corp: cu unii câteva zile, cu alții câteva luni, cu alții un an și cu mulți alții, atât de mulți, încât ar fi prea puțin să spun că au fost o sută de mii, din care erau mulți în ceruri, și mulți în iaduri. Toate acestea au fost posibile pentru ca cei care gândesc într-un mod smintit (cum sunt mulți care, datorită cunoștințelor lor în probleme lumești sunt renumiți pentru priceperea și erudiția lor), să nu-i mai tulbure pe cei simpli în credință și simțire și să nu mai aducă întunericul infernului prin opiniile lor despre Dumnezeu, rai, viața eternă și alte subiecte în legătură cu acestea. Am vorbit de asemenea cu câțiva dintre aceștia [la două zile după ce muriseră](#) și le-am spus că se făceau pregătiri solemne pentru înmormântarea lor. Ei mi-au răspuns că era bine că se lepădau de ceea ce le servise drept corp în lume și doreau ca eu să transmit că ei nu erau morți, ci că trăiau și erau oameni ca și înainte, doar că trecuseră dintr-o lume în alta și că nu-și dădeau seama să fi pierdut ceva, de vreme ce aveau un corp și simțuri ca și înainte, intelect și voință ca și înainte, gânduri și sentimente, senzații, plăceri și dorințe ca și atunci când erau în lume. Mulți dintre cei decedați de curând, atunci când vedeau că erau oameni la fel ca înainte și într-o stare asemănătoare, (pentru că după moarte viața fiecăruia este la început la fel ca cea pe care o avea pe pământ, dar apoi [se schimbă treptat, fie către rai, fie către iad](#)), erau cuprinși de o stare de bucurie că erau vii și spuneau că nu le venea să creadă. Și tare se mai minunau că se aflaseră într-o asemenea stare de ignoranță și orbire în ceea ce privea starea propriei lor vieți după moarte. Se mirau în special de faptul că oamenii bisericii se află într-o asemenea stare de ignoranță, tocmai ei, care ar trebui să fie luminați în această privință. Atunci, ei au înțeles pentru prima dată cauza acestei stări de orbire și ignoranță care se datorează faptului că lucrurile exterioare, care sunt lumești și corporale, ocupaseră și umpluseră mințile lor într-o asemenea măsură, încât acestea nu putuseră fi ridicate în lumina raiului pentru a privi lucrurile bisericii, care se află în spatele dogmelor sale. Când omul dorește să privească lucrurile din rai așa cum dictează doctrina de credință a bisericii sale își dă seama că, de la lucrurile lumești și corporale, atunci când sunt foarte iubite, așa cum sunt ele în ziua de azi, vine numai întuneric.

16. Mulți dintre învățații lumii creștine sunt uimiți când se văd după moarte într-un corp, având haine și case, așa cum erau pe pământ dar, când își aduc aminte ce au gândit despre [viața de după moarte](#), despre suflet, spirite, rai și iad, sunt cuprinși de rușine și mărturisesc că au gândit prostește și că cei simpli în credință sunt mult mai înțelepți decât ei. Cei învățați au fost studiați, adică aceia care împărtășeau asemenea convingeri și care atribuiau toate lucrurile naturii și s-a descoperit că interiorul minții lor era închis iar exteriorul deschis, astfel că ei nu priviseră spre cer, ci spre lume și de aici, de asemenea, spre iad. Este bine să știți că atâta timp cât interiorul minții este deschis, omul privește spre cer, dar dacă interiorul este închis și exteriorul deschis, el privește spre iad. Aceasta se petrece pentru că părțile launtrice ale omului sunt formate pentru a recepta toate lucrurile din rai, iar cele exterioare pentru a recepta toate lucrurile din lume, iar cei ce primesc lumea, dar în același timp nu primesc și raiul, primesc iadul.

17. Faptul că spiritul omului, după ce este eliberat din corp, este om și într-o formă asemănătoare, mi-a fost confirmat de experiențele mele zilnice de-a lungul mai multor ani,

pentru că am văzut, am auzit și am vorbit cu spiritele de mii de ori și chiar despre acest subiect. Cu toate acestea, oamenii din lume nu cred că este așa iar cei care cred sunt considerați simpli de către cei învățați. Spiritele s-au întristat în inima lor că există încă în lume o asemenea ignoranță și mai ales în sânul bisericii; dar acest lucru, au spus ei, venea în primul rând de la cei învățați care priveau sufletul din prisma senzațiilor trupești. Aceștia, tocmai de aceea nu concepeau altă idee despre el, decât cea de un simplu gând care, atunci când este privit fără nici un subiect în care și din care să fie văzut, este ca o formă volatilă de eter pur, care se împărtășește obligatoriu atunci când corpul moare. Dar pentru că biserica crede din Cuvânt în nemurirea sufletului, ei au fost obligați să-i atribuie anumite calități vitale, cum ar fi gândurile, dar nu și senzațiile pe care le are omul, până nu este din nou unit cu trupul său. Pe această convingere se bazează doctrina reînvierii în timpul Judecării de Apoi și credința în unirea sufletului cu corpul, ce va avea loc atunci căci din această ipoteză despre suflet, împreună cu credința bisericii în viața eternă, nu se poate ajunge la o altă concluzie. De aceea, atunci când cineva se gândește la suflet, datorită doctrinei bisericii și acestei ipoteze, el nu înțelege deloc că el este spirit, și că acesta are o formă umană. Mai mult, gândiți-vă că abia dacă este cineva în ziua de azi care să știe ce înseamnă lucrurile spirituale și care să cunoască faptul că cei care sunt spirituali, așa cum sunt toate spiritele și îngerii, au o formă umană. De aceea, aproape toți cei care vin din lumea fizică, sunt foarte uimiți că încă mai trăiesc și că sunt oameni la fel ca înainte, fără nici o diferență, atâta că nu mai au corp fizic. Iar atunci când încetează să se mai minuneze de ei înșiși, încep să se minuneze că biserica nu știe nimic despre această stare a oamenilor după moarte, de vreme ce toți cei care au trăit vreodată în lume, trăiesc în viața de dincolo și trăiesc ca oameni. Și deoarece ei se întreabă de ce aceste lucruri nu au fost făcute cunoscute oamenilor prin viziuni, li s-a spus din cer că acest lucru ar putea fi făcut, deoarece nu e nimic mai simplu, atunci când este voia Domnului, dar cei care cred cu tărie în convingerile lor false, n-ar crede, chiar dacă ar vedea cu ochii lor. Mai mult, este periculos să se manifeste ceva din cer în fața unor oameni care sunt legați de cele trupești și lumești, pentru că ei ar crede la început și apoi ar nega profanând astfel adevărul însuși. A crede și apoi a nega, înseamnă de fapt a profana iar cei care profanează sunt aruncați în iadurile cele mai joase și mai dureroase. Despre acest pericol vorbește și Domnul când spune:

Le-a orbit ochii și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec. (Ioan 12:40)

De asemenea, cei care preferă iubirea trupească, lumească, tot nu vor crede, după cum se arată în aceste cuvinte:

Avraam a răspuns: „Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. „Nu, părinte Avraam”, a zis el; „ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi și Avraam i-a răspuns; Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți. (Luc. 16:29-31)

18. Faptul că raiul își trage existența din rasa umană este limpede pentru că mintea oamenilor este asemănătoare cu cea a îngerilor și amândouă posedă facultățile de a înțelege, de a percepe, și de a voi, amândouă fiind formate pentru a primi raiul. Astfel, mintea oamenilor are înțelepciune ca și cea a îngerilor dar nu este totuși atât de înțeleaptă în lume, pentru că se află într-un corp fizic, în care mintea spirituală gândește material. Gândurile spirituale, pe care le au în comun cu îngerii, se manifestă atunci în ideile materiale ce corespund celor spirituale și sunt astfel percepute în ele. Dar este cu totul altfel atunci când mintea omului este eliberată de legătura cu corpul. Atunci ea nu mai gândește material, ci doar spiritual și atunci ea percepe ceea ce este de neînțeles și inexprimabil pentru omul material, așa cum face un înger. De aici este limpede că partea interioară a omului, care se numește spiritul său, este în esență un înger. Că un înger are o formă umană perfectă, se poate vedea din lucrarea *Raiul și Iadul* (73-77): dar când partea interioară a omului nu este deschisă către cele de sus, ci numai

către cele de jos, atunci, după eliberarea din corp, el are o formă umană, dar una diabolică și îngrozitoare, pentru că el nu poate privi în sus către rai, ci numai în jos către iad.

19. Biserica ar fi putut să știe mai ales din Cuvânt faptul că raiul și iadul își trag existența din rasa umană și acest lucru ar fi trebuit să facă parte integrantă a doctrinei sale, dacă ar fi acceptat să primească lumina venită din ceruri și ar fi urmat cuvintele Domnului către omul care furase, cum că:

Astăzi vei fi cu Mine în rai (Luc. 23:43).

Și pe cele pe care Domnul le-a spus în legătură cu omul bogat și Lazăr, cum că:

... săracul... a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam, bogatul... în locuința morților. (Luc. 16:19-31)

Și de asemenea ce a spus Domnul saducheilor în privința învierii, că:

Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii. (Mat. 22:32)

Și, mai mult, ei ar fi putut cunoaște acest lucru din credința comună a tuturor celor care trăiesc în bine, mai ales datorită credinței lor că în ceasul morții, atunci când nu vor mai fi în legătură cu lucrurile pământești și trupești, ei vor merge direct în rai, imediat ce viața din corpul lor se va stinge. Această credință o împărtășesc toți, atâta timp cât nu se gândesc, conform doctrinei bisericii, la o înviere în timpul Judecății de Apoi. Informați-vă numai, asupra subiectului și veți vedea că așa este.

20. Cel care a primit învățături în privința ordinii divine, poate înțelege faptul că omul a fost creat pentru a deveni un înger, pentru că el este ultimul în cadrul ordinii (9) și de aceea, în el, tot ceea ce este ceresc și angelic poate fi format, reînnoit și multiplicat. Ordinea divină nu se oprește niciodată în partea de mijloc, creând ceva fără o parte finală, pentru că atunci nu este în deplinătatea și perfecțiunea sa, ci se continuă către scopul final. Dar atunci când ajunge acolo, în final ea se formează și, de asemenea, prin părți intermediare adunate acolo, se reînnoiește și se produce pe ea însăși mai departe, lucru ce se produce prin procreare. Tocmai de aceea „pepiniera” cerului se află aici. Acest lucru se înțelege și din ceea ce se spune în legătură cu omul și despre crearea sa, în primul capitol din Geneză:

Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea noastră”... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: „creșteți, înmulțiți-vă”. (Gen. 1:26-28)

„A crea după chipul și asemănarea lui Dumnezeu” înseamnă a conferi omului toate lucrurile ordinii divine de la primele la ultimele și astfel să-l facă înger așa cum este el în interiorul minții sale.

21. Domnul a înviat nu numai în Spirit dar și în Corp. Aceasta s-a petrecut deoarece Domnul, când era în lume, a glorificat întreaga Sa făptură, adică a divinizat-o, deoarece sufletul, pe care îl avea de la Tatăl, era chiar Divinul din El, iar corpul a fost făcut asemănător cu sufletul, adică cu Tatăl, deci el era de asemenea divin. De aceea El, spre deosebire de alți oameni, s-a ridicat în ambele. El s-a manifestat astfel și față de discipolii Săi, care credeau că au văzut un spirit atunci când L-au văzut, căci El le-a spus:

Uitați-vă la mâinile și picioarele mele, Eu sunt: pipăiți-Mă și vedeți, un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu. (Luc. 24:39)

Prin aceste cuvinte El a vrut să arate că era om nu numai ca spirit, ci și ca trup.

22. Despre faptul că raiul și iadul își trag existența din rasa umană s-a arătat mai mult în unele capitole din lucrarea *Raiul și Iadul*: „Națiunile și popoarele din afara bisericii în rai” (*Raiul și Iadul*, 318-328), „Pruncii din rai” (*Raiul și Iadul*, 329-345), „Cei simpli și cei înțelepți în rai” (*Raiul și Iadul*, 344-356), „Cei bogați și cei săraci în rai” (*Raiul și Iadul*, 357-365), „Orice om este spirit în ceea ce privește interiorul său” (*Raiul și Iadul*, 432-444), „Omul după moarte are o formă umană perfectă” (*Raiul și Iadul*, 453-460), „Omul după moarte are toate simțurile, memoria, gândurile și sentimentele pe care le-a avut pe când era în

lume, și nu lasă în urmă decât trupul fizic” (*Raiul și Iadul*, 461-469), „Despre primul stadiu al omului după moarte” (*Raiul și Iadul*, 491-498), „Despre al doilea stadiu al omului după moarte” (*Raiul și Iadul*, 499-511), „Despre cel de-al treilea stadiu al omului după moarte” (*Raiul și Iadul*, 512-517). Citiți în plus ce se spune despre iaduri (*Raiul și Iadul*, 536-588). Din toate aceste capitole se poate vedea că raiul nu este format din îngeri creați de la începuturi, nici iadul din vreun diavol și cei de teapa lui, ci numai din cei ce au fost născuți oameni.

IV. TOȚI CEI CE AU FOST NĂSCUȚI OAMENI DE LA ÎNCEPUTURILE CREAȚIEI, ȘI AU MURIT, SE AFLĂ FIE ÎN RAI, FIE ÎN IAD

23. Pentru că raiul și iadul își trag existența din rasa umană, rezultă că orice om, după viața din lume, trăiește în eternitate. Astfel, toți cei care au fost vreodată născuți oameni de la crearea lumii și au murit, se află fie în rai, fie în iad. Deoarece toți cei care se vor naște de acum încolo, vor merge de asemenea în lumea spirituală, această lume este atât de mare, încât lumea materială, în care sunt oamenii de pe pământ, nu poate fi comparată cu ea. Dar pentru ca toate aceste lucruri să poată fi mai distinct percepute și mult mai limpezi, le voi expune și descrie unul câte unul.

24. Urmărind toate acele lucruri care au fost spuse și arătate în capitolul precedent este clar că toți cei ce s-au născut oameni de la începutul creației și au murit, se află fie în rai, fie în iad și deci raiul și iadul își trag existența din rasa umană. Acest lucru este limpede fără nici o altă explicație. A fost o credință comună până acum că oamenii nu vor ajunge nici în rai nici în iad până în ziua Judecării de Apoi, când sufletele se vor întoarce la propriile corpuri și se vor bucura astfel de lucruri care se crede că aparțin doar trupului. Celor simpli li s-a inoculat această idee de către oameni așa-zis înțelepți, care au investigat starea interioară a omului. Deoarece ei nu s-au gândit deloc la lumea spirituală, ci numai la cea materială și deci nici la omul spiritual, ei nu au știut că omul spiritual care se află în orice om material are o formă umană, la fel ca omul material. De aceea lor nu le-a trecut niciodată prin minte că omul material își trage propria formă umană de la ființa sa spirituală, deși ar fi putut vedea că omul spiritual acționează la voință asupra întregului și a fiecărei părți a omului material și că omul material singur nu face nimic. Omul spiritual este cel care gândește și vrea, pentru că omul material nu poate face singur aceste lucruri iar gândirea și voința sunt totul în omul material. Omul material acționează după cum dorește omul spiritual și de asemenea vorbește după cum gândește cel spiritual. Totul este atât de complet, încât acțiunea nu este altceva decât voință, iar vorbirea nimic altceva decât gândire, astfel încât, dacă îndepărtăm gândirea și voința, vorbirea și acțiunea încetează într-o clipă. Este limpede de aici că omul spiritual este într-adevăr om și că el se află în omul material privit ca un tot, dar și în fiecare parte a acestuia și de aceea ei se aseamănă la chip, pentru că particica din omul material în care nu acționează omul spiritual, nu are viață. Dar omul spiritual nu poate apărea în fața omului material pentru că ceea ce este material nu poate vedea ceea ce este spiritual, dar ceea ce este spiritual poate vedea ceea ce este material. Acest lucru este conform ordinii, iar reversul este contrar ordinii și aceasta pentru că are loc în acest caz o pătrundere a spiritualului în material. De aici apare capacitatea de a vedea, pentru că vederea este de asemenea o pătrundere, dar nu și invers. Omul spiritual este cel cunoscut ca spiritul omului și care apare în lumea spirituală într-o formă umană perfectă și trăiește după moarte. Cei care se consideră inteligenți nu știu nimic despre lumea spirituală și deci nimic despre spiritul omului, după cum am arătat mai sus și de aceea ei cred că omul nu poate trăi ca om înainte ca sufletul său să se întoarcă în corp pentru a avea din nou simțuri. De aici au apărut asemenea idei eronate despre reînvierea omului și anume că trupurile, mâncate de viermi sau pești, sau transformate complet în țărână, vor fi din nou adunate de omnipotenta divină și reunite cu sufletele. Aceștia cred că acest lucru nu va avea loc înainte de sfârșitul lumii, când universul vizibil va dispărea. Există multe aseme-

nea ideii, care nu sunt credibile și chiar de la o primă privire apar ca fiind imposibile și contra-ordinii divine, încercând astfel să slăbească credința multora, pentru că cei care se cred înțelepți nu pot crede că ei nu înțeleg anumite lucruri. Și a crede în lucruri imposibile nu se poate, adică în lucruri pe care omul le consideră ca fiind imposibile. De aceea toți cei care nu cred în viața de după moarte, creează polemici pentru a-și susține necredința. Faptul că imediat după moarte omul se ridică și are o formă umană perfectă, se poate vedea în multe capitole din lucrarea *Raiul și Iadul*. Aceste lucruri au fost spuse pentru a întări și mai mult convingerea că raiul și iadul își trag existența din rasa umană, de unde rezultă că toți cei născuți vreodată oameni de la începutul creației și au murit, sunt fie în rai, fie în iad.

25. Că toți oamenii după moarte trăiesc în eternitate, este limpede datorită faptului că omul nu mai este atunci material, ci spiritual, iar omul spiritual, separat de cel material, rămâne așa cum este în eternitate, pentru că starea omului nu se poate schimba după moarte. Mai mult, partea spirituală din toți oamenii este în comuniune cu Divinul, pentru că se poate gândi la El și îl poate iubi și poate primi toate acele lucruri care vin de la Divin, cum sunt acelea despre care vorbește biserica. De aceea omul poate fi unit cu Divinul prin gândire și voință, care sunt cele două facultăți ale spiritului uman și reprezintă viața sa și astfel, ceea ce este unit cu Divinul nu moare niciodată, pentru că Divinul este în el și îl unește cu El. În ceea ce privește mintea sa, omul este creat după forma raiului iar forma raiului vine de la Divin însuși, după cum se poate vedea în lucrarea *Raiul și Iadul*, unde s-a arătat că „Sfera Divină a Domnului creează și formează raiul” (7-12 și 78-86), că „Omul este creat pentru a fi un rai în miniatură” (57), că „Raiul, văzut ca un tot, are formă umană” (59-66), că „îngerii au forme umane perfecte” (73-77). Mai ales despre acest subiect am discutat adesea cu îngerii, care s-au mirat foarte tare că printre aceia care sunt considerați inteligenți în lumea creștină, sunt foarte mulți care resping total ideea propriei nemuriri, crezând că sufletul este complet împrăștiat în momentul morții, precum sufletul unui animal, acești oameni nesesizând diferența dintre viața unui om și cea a unui animal. Se știe faptul că omul are capacitatea de a gândi la cele ce se află deasupra sa: la Dumnezeu, la rai, la iubire, la credință, la ceea ce este bine, spiritual și moral, la adevăr și la alte asemenea lucruri și astfel el se poate ridica chiar până la Dumnezeu însuși și se poate uni prin toate acestea cu El. Animalele, dimpotrivă, nu se pot ridica deasupra condiției lor pentru a se gândi la asemenea lucruri și, în consecință, partea lor spirituală nu poate fi separată de partea materială după moarte, ca să poată trăi singură, așa cum poate trăi partea spirituală a omului. De aici, se poate deduce că viața unui animal încetează o dată cu dispariția vieții materiale, îngerii au spus că motivul pentru care multe persoane așa-zis inteligente din lumea creștină nu cred în nemurire, se datorează faptului că în inima lor ele îl neagă pe Dumnezeu, și acceptă materia în locul Divinității. Cei care gândesc conform unor asemenea principii nu sunt capabili să se gândească la o eternitate în comuniune cu Divinul, sau că starea omului este diferită de cea a animalelor, pentru că respingându-L pe Dumnezeu din gânduri, ei resping de asemenea eternitatea. Mai mult, ei mi-au spus că în fiecare om există un nivel foarte tainic, sau suprem al vieții, sau un ceva foarte tainic sau suprem în care Sfera Divină a Domnului se manifestă cel mai ușor și din care El aranjează toate celelalte părți interioare ce aparțin omului spiritual și material, care se succed în amândoi, conform nivelelor de ordine. Acest loc tainic sau suprem ei l-au numit poarta de intrare a Domnului în om, fiind chiar zona în care El locuiește în om. Ei mi-au spus că exact prin acest loc tainic sau suprem se deosebește omul de dobitoace, care nu-l au și că de aceea oamenii, în ceea ce privește interiorul lor, care ține de minte și caracter, spre deosebire de animale, pot fi ridicați de Domnul la El, pot avea credință în El, îl pot iubi și pot primi inteligență și înțelepciune și pot vorbi rațional. Când i-am întrebat despre cei care nu Îl recunosc pe Dumnezeu și adevărurile divine, prin care se realizează comuniunea vieții omului cu Divinul însuși, și care totuși trăiesc în eternitate, ei mi-au spus că și aceștia au capacitatea de a gândi și de a voi și deci de a crede și a iubi lucrurile divine, ca și cei care Îl acceptă pe Dumnezeu și că datorită

acesteia și ei trăiesc în eternitate. Ei au adăugat că această capacitate vine din acel loc tainic sau suprem care se află în fiecare om, despre care s-a vorbit mai sus și, chiar și cei care se află în iad au această capacitate și chiar din ea își trag puterea de a gândi și vorbi împotriva adevărilor divine. Iată deci, că orice om trăiește în eternitate, oricum ar fi el. Pentru că orice om după moarte trăiește în eternitate, nici un înger sau spirit nu se gândesc vreodată la moarte. Într-adevăr, ei nu știu deloc ce înseamnă a muri și, tocmai de aceea, atunci când în Cuvânt se vorbește despre „moarte”, îngerii înțeleg prin ea fie chinurile iadului, care înseamnă moarte în sens spiritual, fie continuarea vieții și învierea. Acestea au fost spuse pentru a confirma faptul că toți oamenii care s-au născut vreodată și au murit, de la începutul creației, sunt vii, unii în rai și alții în iad.

26. Pentru a înțelege că toți cei care s-au născut vreodată oameni de la începutul creației și au murit, se află fie în rai, fie în iad, mi s-a permis să vorbesc cu câțiva dintre cei care au trăit înainte de Potop și de asemenea cu câțiva care au trăit după Potop, cu anumite persoane aparținând poporului evreu, care ne sunt cunoscuți din Cuvântul Vechiului Testament, cu persoane care au trăit pe vremea Domnului, cu alții care au trăit după aceea, chiar până în zilele noastre și mai ales cu cei pe care i-am cunoscut în timpul vieții lor în corp și de asemenea cu prunci și cu mulți dintre păgâni. În urma acestor experiențe am fost pe deplin convins că nu există nici măcar un singur om care să se fi născut om de la începutul creării acestui pământ și care să nu se afle în rai sau în iad.

27. Toți cei care se vor naște mai târziu trebuie să vină de asemenea în lumea spirituală. De aceea, această lume este atât de mare, încât lumea materială, în care se găsesc oamenii de pe pământ, nu poate fi comparată cu ea. Acest lucru este limpede dacă ne gândim la multitudinea de oameni care au trecut în lumea spirituală de la prima creație și care sunt împreună acolo cât și datorită numărului în creștere al oamenilor, care se vor adăuga acestora, mereu și mereu, după cum am arătat mai sus, într-un paragraf despre acest subiect și anume că procrearea rasei umane pe pământuri nu va înceta niciodată. Atunci când mi-au fost deschiși ochii, mi s-a permis uneori să văd cât de mare este lumea spirituală. Chiar și acum, oamenii care se află acolo sunt atât de mulți, încât nu pot fi numărați, atâtea miriade sunt și asta numai într-un loc, într-o direcție. Cât de mulți pot fi atunci în celelalte direcții? Pentru că acolo toți sunt grupați în societăți, și există un mare număr de societăți și fiecare societate, la rândul ei, formează trei raiuri și sub ele trei iaduri. Din această cauză sunt unii care se află sus, alții la mijloc și alții sub ei. Sub aceștia se află cei care sunt în locurile cele mai de jos, sau iaduri iar cei care se află sus locuiesc așa cum locuiesc oamenii în orașe, unde se află la un loc mii de oameni. Este deci evident că lumea materială, adăpostul oamenilor de pe pământ, nu poate fi comparată cu acea lume, în ceea ce privește numărul oamenilor. Astfel că, atunci când omul trece din lumea materială în cea spirituală, este ca și cum ar merge dintr-un sat într-un oraș mare. Că lumea materială nu poate fi comparată cu cea spirituală, în privința calității, se poate vedea din faptul că pe lângă toate lucrurile lumii materiale care se găsesc acolo, mai sunt și multe altele, pe care nu le-am văzut niciodată în această lume și nu pot apărea privirii. Aceasta este așa pentru că, la fel ca și lucrurile materiale, lucrurile spirituale sunt de mai multe tipuri, în funcție de caracteristicile lor. Dar lucrurile spirituale au o varietate infinită pentru că le depășesc cu mult pe cele materiale ca perfecțiune. Astfel, sunt foarte puține lucruri care pot fi percepute de către simțurile materiale, deoarece simțurile nu percep nimic din ceea ce mintea spirituală poate recepționa. Acesta este motivul pentru care este imposibil de descris ce este lumea spirituală, având în vedere câte lucruri magnifice și extraordinare se găsesc aici. Acestea cresc proporțional cu creșterea numărului de oameni din ceruri, pentru că toate lucrurile au aici forme ce corespund stării fiecăruia în ceea ce privește iubirea și credința și deci inteligența și înțelepciunea. Astfel, varietatea crește continuu, pe măsură ce numărul oamenilor crește. De aceea cei ridicați la ceruri au spus că au văzut și au auzit aici lucruri pe care

ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit. Se poate vedea deci că lumea spirituală este constituită astfel încât lumea materială nu poate fi comparată cu ea.

V. [JUDECATA](#) DE APOI TREBUIE SA AIBĂ LOC ACOLO UNDE NE AFLĂM CU TOȚII ÎMPREUNĂ, DECI ÎN LUMEA SPIRITUALĂ ȘI NU PE PĂMÂNT

28. În ceea ce privește Judecata de Apoi, se crede că Domnul va apărea atunci din nori, împreună cu îngerii, în glorie și îi va trezi din morminte pe toți cei care au trăit de la începuturile Creației, unindu-le sufletele cu trupurile. Astfel, adunați laolaltă, El îi va judeca și trimite, pe cei care au făcut bine, la viața eternă sau în rai, iar pe cei care au făcut rău, la moartea eternă sau în iad. Bisericele susțin această credință din sensul literei Cuvântului și acest lucru nu putea fi contestat atâta timp cât oamenii nu știau că există un sens spiritual în tot ceea ce se spune în Cuvânt și că acest sens este Cuvântul însuși. Sensul literei servește doar ca fundament sau bază. Fără acest sens literal, Cuvântul nu ar fi putut fi Divin și nu ar fi putut servi în ceruri, ca și în lume, doctrinei vieții și credinței. Deci sensul literei are rol de element de legătură. De aceea, cel care cunoaște lucrurile spirituale ce corespund celor materiale din Cuvânt, știe că prin „[venirea Domnului pe norii din cer](#)”, nu se înțelege chiar o asemenea venire a Lui, ci [aparitia Lui în Cuvânt](#), pentru că „Domnul” este Cuvântul, pentru că El este adevărul divin. „Norii din cer” în care va veni, sunt sensul literei Cuvântului, iar „[slava](#)”, sensul spiritual, „îngerii” sunt cerul din care El va veni și ei sunt de asemenea Domnul în ceea ce privește adevărurile divine. De aici, înțelesul acestor cuvinte este acum evident și anume că atunci când va veni sfârșitul bisericii, Domnul va deschide sensul spiritual al Cuvântului și astfel adevărul divin, așa cum este el. Acesta este semnul că Judecata de Apoi este aproape. Că există un sens spiritual în orice lucru și expresie din Cuvânt și care este aceasta, se poate vedea în *Arcana Coelestia*, unde toate lucrurile din Geneză și Exodul sunt explicate conform acestui sens. Mai multe pasaje extrase din aceasta, în ceea ce privește Cuvântul și sensul său spiritual, se pot vedea în scurta lucrare despre [Calul Alb](#), menționat în Apocalipsă.

29. Din cele două capitole anterioare, și de asemenea din cele ce vor urma reiese clar faptul că Judecata de Apoi trebuie să aibă loc în lumea spirituală și nu în cea materială sau pe pământ. În cele două capitole anterioare s-a arătat că raiul și iadul își trag existența din rasa umană și că toți cei care s-au născut vreodată oameni, de la începutul creației și au murit, se află fie în rai, fie în iad și astfel se află toți acolo, împreună. În capitolele următoare se va arăta faptul că Judecata de Apoi s-a realizat deja.

30. Mai mult, nimeni nu este judecat ca om material, deci nu atâta timp cât trăiește în lumea fizică, pentru că omul este atunci într-un corp fizic. Partea spirituală din om este cea judecată și nu cea materială, pentru că trupul nu poate fi acuzat de nici o greșală sau fărâdelege, de vreme ce el nu poate trăi singur, ci este doar servitorul și instrumentul prin care acționează spiritul (vezi 24). De aceea, oamenii sunt judecați după ce aceștia au părăsit corpul fizic și au rămas îmbrăcați doar cu corpul spiritual. În corpul spiritual, omul apare, în privința iubirii și a credinței sale, exact așa cum este, pentru că oricine în lumea spirituală este imaginea propriei iubiri, nu numai ca și chip și trup, ci și ca vorbire și fapte (*Raiul și Iadul*, 481). Astfel, sunt cunoscute calitățile tuturor și ei sunt separați imediat, după cum este voia Domnului. Din cele ce s-au spus, este clar că judecata se realizează în lumea spirituală și nu în cea materială, sau pe pământ.

31. Viața materială din om nu poate face nimic. Doar viața spirituală poate acționa în cea materială, deoarece ceea ce este material nu are viață prin el însuși. Viața care apare în trup este datorată spiritului și din această cauză este judecat spiritul. A fi judecat „după fapte” înseamnă că partea spirituală a omului este cea judecată și acest aspect se poate vedea în cartea *Raiul și Iadul*, în capitolul intitulat „Viața omului după moarte este la fel cum era viața lui în lume” (470-484).

32. La toate acestea voi adăuga o anumită taină a cerului, care este menționată în lucrarea *Raiul și Iadul*, dar nu a fost încă descrisă. Fiecare, după moarte, este legat de o anumită societate, chiar și atunci când ajunge pentru prima dată în lumea spirituală (*Raiul și Iadul*, 427-497). Dar într-o primă etapă, spiritul nu își dă seama de acest lucru, pentru că atunci el este încă în exterior și nu în interior. Atunci când este în această stare, el merge de colo-colo, [unde îl duc dorințele minții sale](#), dar el este totuși acolo unde este iubirea sa, adică într-o societate unde se află cei care au o iubire asemănătoare cu a lui. Atunci când un spirit este într-o asemenea stare, el apare în multe locuri, ca și cum ar fi acolo cu trupul, dar aceasta este numai o aparență. Imediat ce este condus de Domnul în iubirea care-l guvernează, el dispare din ochii celorlalți instantaneu și apare printre ai lui, în societatea de care a fost legat. Acest lucru are loc în lumea spirituală și este surprinzător pentru cei care nu-i cunosc cauza. De aceea, imediat ce spiritele sunt adunate laolaltă și separate, ele sunt judecate și fiecare ajunge la locul său, cei buni în rai și într-o societate cu cei asemeni lor, iar cei răi în iad, într-un tărâm laolaltă cu alții ca ei. Din toate acestea reiese faptul că judecata de Apoi nu poate exista decât în lumea spirituală, din cauză că fiecare se află acolo după cum a fost în timpul vieții pe pământ și împreună cu cei care au avut o viață asemănătoare și astfel fiecare este laolaltă cu cei asemeni lui. Dar viața în corpul fizic este altfel: cei buni și cei răi pot trăi împreună, neștiind unii cum sunt ceilalți și nefiind separați în funcție de iubirea din viața lor. Într-adevăr, este imposibil pentru cei care se află într-un corp fizic să fie în rai sau în iad. De aceea, pentru ca oamenii să poată ajunge într-unul sau altul, este necesar ca ei să-și abandoneze corpul material și să fie judecați în cel spiritual. De aici reiese clar, așa cum am arătat mai sus, că omul spiritual este cel judecat, și nu cel material.

VI. JUDECATA DE APOI VA VENI ATUNCI CÂND VA FI SFÂRȘITUL BISE- RICII ȘI SFÂRȘITUL BISERICII VA FI ATUNCI CÂND NU VA MAI EXISTA CRE- DINȚĂ, PENTRU CĂ NU VA MAI EXISTA MILĂ

33. Sunt multe motivele pentru care Judecata de Apoi va veni atunci când va fi sfârșitul bisericii. Motivul principal este că atunci echilibrul dintre rai și iad va începe să dispară și o dată cu acest echilibru va dispărea și libertatea omului. Și atunci când dispare libertatea omului, el nu mai poate fi salvat, pentru că el nu poate fi condus în rai liber, căci omul se leagă în mod liber, prin faptele sale, de rai sau de iad. Nici un om nu poate fi transformat în realitate fără libertate și întreaga libertate a omului vine din echilibrul dintre rai și iad. Acest aspect se poate vedea în două capitole din lucrarea *Raiul și Iadul*, unde se vorbește despre „Echilibrul dintre rai și iad” (*Raiul și Iadul*, 589-596), și că „Omul este liber datorită echilibrului dintre rai și iad” (*Raiul și Iadul*, 597-603) și mai departe, prin care nici un om nu poate fi transformat decât în libertate.

34. Faptul că echilibrul dintre rai și iad începe să dispară odată cu sfârșitul bisericii, se poate vedea clar din realitatea existentei raiului și a iadului, care este din rasa umană, după cum s-a arătat mai sus. Este drept că puțini oameni ajung în rai și mulți în iad, răul crescând mai mult decât binele, pentru că răul crește pe măsură ce iadul crește și tot răul din om vine din iad și tot binele din rai. Dar deoarece răul va crește mai mult decât binele la sfârșitul bisericii, toți vor fi atunci judecați de Domnul: cei răi separat de cei buni. Atunci, toate lucrurile vor fi readuse în ordine, și un nou rai va apărea și de asemenea [o nouă biserică pe pământ](#) și astfel echilibrul va fi restabilit. Aceasta este ceea ce se numește Judecata de Apoi, despre care se va vorbi mai mult în capitolele următoare.

35. Se știe din Cuvânt că sfârșitul bisericii va veni atunci când nu va mai exista credință în sânul ei, dar încă nu se cunoaște faptul că, credința nu există dacă nu există iubire și de aceea vom vorbi acum despre acest subiect. Faptul că nu va mai exista credință la sfârșitul bisericii a fost prezis de către Domnul:

Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ? (Luc. 18:8)

și de asemenea că atunci nu va exista iubire:

Și din pricina înmulțirii fărădelegilor, dragostea celor mai mulți se va răci. Evanghelia aceasta va fi propovăduită în toată lumea. Atunci va veni sfârșitul. (Mat. 24:12, 14)

„Sfârșitul vremurilor” este ultima perioadă a bisericii. [Starea bisericii a decăzut](#) în timp în ceea ce privește dragostea și credința, acest aspect fiind descris de Domnul în acest capitol. Dar lucrurile prezise de Domnul nu pot fi înțelese dacă nu se cunoaște sensul spiritual care corespunde fiecărei expresii. Tocmai de aceea mi s-a încredințat de către Domnul să explic în *Arcana Coelestia* acest capitol în întregime și o parte din următorul, în ceea ce privește sfârșitul vremurilor, venirea Sa, creșterea în timp a bisericii, și Judecata de Apoi (*Arcana Coelestia* 3353-3356, 3486-3489, 3650-3655, 3751-3757, 3897-3901, 4056-4060, 4229-4231, 4332-4335, 4422-4424, 4635-4638, 4661-4664, 4807-4810, 4954-4959, 5063-5071).

36. Vom vorbi acum câte ceva despre faptul că nu există credință dacă nu există dragoste. Se presupune că există credință atâta timp cât sunt crezute dogmele bisericii iar cei care cred au credință. Totuși, doar a crede nu înseamnă a avea credință, **ci a voi și a face ceea ce este crezut înseamnă a avea credință.** Atunci când doctrinele bisericii sunt doar crezute, ele nu pătrund în viața omului, ci numai în memoria lui și de aici în gândurile omului exterior. Ele nu intră în viața sa înainte de a pătrunde în voința sa și de aici în faptele sale, căci doar atunci putem spune că există credință în spiritul omului. Spiritul omului, care este însăși viața sa, este alcătuit din voință și din acea parte a gândurilor sale care provin din voință. Aceasta este memoria omului și gândurile care provin din ea. Fie că spui voință sau dragoste, este același lucru, pentru că este evident că oricine dorește ceea ce iubește și iubește ceea ce dorește. Voința este receptacolul iubirii, iar intelectul, a cărui funcție este gândirea, este receptacolul credinței. Un om poate cunoaște, gândi și înțelege multe lucruri, dar cele care nu sunt în acord cu voința sau iubirea sa, el le respinge atunci când este lăsat singur să mediteze după propria sa voință sau iubire. De aceea le va respinge și după părăsirea trupului, atunci când va trăi în spirit. În spirit, omului îi rămâne numai ceea ce a pătruns în voința și iubirea sa, după cum am arătat mai sus. După moarte alte lucruri sunt văzute ca fiind străine și el le respinge, privindu-le cu aversiune, pentru că ele nu fac parte din iubirea sa. Este cu totul altceva atunci când omul dorește și face doctrinele bisericii care sunt din Cuvânt și nu doar crede în ele. Abia atunci omul are credință, credința fiind sentimentul adevărului izvorât din a dori adevărul, pentru că este adevăr. De fapt, a dori adevărul însuși doar pentru că este adevăr este o atitudine a omului spiritual, retras din cel material, care, dimpotrivă, dorește adevărul nu de dragul adevărului, ci de dragul propriei glorii, a faimei și a câștigului. Adevărul, separat de asemenea lucruri, este spiritual, pentru că el este în esență divin. De aceea a dori adevărul pentru că este adevăr, înseamnă de asemenea a recunoaște și a iubi pe Dumnezeu. Acestea două sunt legate una de alta și sunt de asemenea privite ca fiind una și aceeași în cer, pentru că „Sfera Divină a Domnului în rai este Adevărul Divin”, după cum se poate vedea în lucrarea *Raiul și Iadul* (128-132). Cei care primesc adevărul și își conduc viața după el, devin astfel îngeri în ceruri. Aceste lucruri sunt spuse pentru a se putea face cunoscut ce înseamnă credința. Credința nu înseamnă numai a crede, ci a vrea și a face și de aceea nu există credință dacă nu există iubire. Compasiunea sau iubirea înseamnă a vrea și a face.

37. În ziua de azi credința este atât de rară în sânul bisericii, încât abia se poate spune că există. Acest lucru a fost făcut cunoscut atât de către cei învățați cât și de către cei simpli, ale căror spirite au fost examinate după moarte, în funcție de credința pe care au avut-o în lume. S-a descoperit că toți credeau că a avea credință însemna doar a crede și să te convingi pe tine însuși că este așa. Cei mai învățați considerau că a crede înseamnă doar a crede cu multă convingere că ei vor fi salvați prin patimile și ajutorul Domnului și abia dacă știa vreunul că nu există credință dacă nu există iubire sau dragoste. Ei nu știau astfel ce înseamnă

iubirea aproapei și nici ce diferență este între gândire și voință. În cele mai multe cazuri, ei întorceau spatele iubirii spunând că iubirea nu are nici o valoare, ci numai credința. Atunci când li s-a spus că iubirea și credința sunt una și aceeași, ca și voința și înțelegerea și că iubirea se găsește în voință, iar credința în înțelegere și că a separa una de alta este ca și cum ai separa flacăra unui foc de puterea lui de a arde, ei nu au înțeles. Astfel, mie mi-a fost clar că în ziua de azi abia dacă mai există credință. Lor li s-a arătat acest lucru în timpul vieții. Cei care erau convinși că ei aveau credință au fost conduși într-o societate angelică, unde exista credință adevărată și atunci când au fost puși să comunice cu îngerii și-au dat seama clar că nu aveau credință, ceea ce au mărturisit mai apoi în prezența multora. Același lucru li s-a arătat prin alte mijloace și celor care își făcuseră o profesie din credință, considerând că ei cred, dar fără a duce o viață de credință, adică de dragoste. Fiecare dintre ei a mărturisit atunci că nu avea credință, pentru că ei nu aveau nimic din ea în viața spiritelor lor, ci numai în anumiți gânduri exterioare ei, în timp ce trăiau în trup.

38. Aceasta este starea bisericii în ziua de azi, adică nu există credință pentru că nu există iubire. Acolo unde nu există iubire, nu există nici bine spiritual, pentru că binele apare doar din iubire. Din ceruri s-a transmis că mai există totuși bine în unii oameni, dar el nu poate fi numit bine spiritual, ci material, deoarece adevărurile divine se află în întuneric, iar adevărurile divine deschid calea către iubire. De fapt ele ne arată calea către iubire și o consideră scopul și ținta lor. Iată deci că iubirea nu poate fi decât așa cum sunt adevărurile care o formează. Adevărurile divine din care provin doctrinele bisericii respectă numai credința și de aceea se și numesc dogme de credință. Acestea, de fapt, nu privesc viața. Adevărurile care privesc doar credința și nu privesc și viața, nu-l pot face pe om spiritual, pentru că, atâta timp cât ele sunt exterioare vieții, ele sunt numai materiale, fiind cunoscute și considerate ca atare. De aceea în ziua de azi nu există binele spiritual, ci doar binele material în unii oameni. Mai mult, orice biserică la început este spirituală, pentru că pornește de la iubire. Dar, în timp, ea se întoarce de la iubire spre credință și, dintr-o biserică interioară, ea devine una exterioară. Atunci când devine exterioară vine de fapt sfârșitul ei, deoarece ea acordă atunci toată atenția cunoașterii și foarte puțin sau deloc vieții. Când omul se orientează dinspre interior către exterior, lumina spirituală se întunecă în el. El nu mai vede atunci adevărul divin ca fiind adevărul însuși, care provine din lumina cerului, adevărul divin fiind în realitate lumina cerului. El vede numai lumina materială care, atunci când este singură și nu este luminată de lumina spirituală, vede adevărul divin ca și cum ar fi noapte. Atunci îl recunoaște ca adevăr doar pentru că este numit așa de conducător și este primit așa de întreaga adunare. De aceea, facultățile intelectuale nu pot fi luminate de Domnul, pentru că atâta timp cât lumina materială strălucește în intelect, lumina spirituală este întunecată. Lumina materială strălucește în intelect atunci când lucrurile lumești și trupești, adică pământești, sunt iubite mai mult decât cele spirituale, cerești, divine. Atunci putem spune că omul este orientat către exterior.

39. Observăm astfel că, în lumea creștină, nu se știe că nu există credință dacă nu există iubire și nici ce este iubirea față de aproape. Nu se știe nici măcar faptul că omul este constituit din voință și din gânduri numai în măsura în care acestea derivă din voință. Pentru o mai bună înțelegere, am spus mai multe lucruri în legătură cu acestea în *Arcana Coelestia*, în capitolele despre credință și iubire.

VII. TOATE ASPECTELE PREZISE ÎN APOCALIPSĂ SUNT ÎMPLINITE ÎN ZIUA DE AZI

40. Nimeni nu poate ști ce semnifică și ce implicații au toate cele descrise în Apocalipsă, fără să cunoască sensul spiritual al Cuvântului, pentru că acolo totul este scris într-un stil asemănător profețiilor din Vechiul Testament, în care fiecare Cuvânt se referă la un lucru spiritual, care nu poate fi înțeles din sensul literei. Mai mult, Apocalipsa nu poate fi explicată

în sensul ei spiritual decât de către cineva care știe ce s-a petrecut cu biserica, chiar până la sfârșitul ei; iar acest aspect poate fi cunoscut doar în ceruri după cum se spune în Apocalipsă. Sensul spiritual al Cuvântului vorbește pretutindeni despre lumea spirituală, adică despre starea bisericii în ceruri și pe pământ și tocmai de aceea Cuvântul este spiritual și divin. De aici se poate deduce că lucrurile conținute în Apocalipsă nu pot fi niciodată explicate decât de cineva care a avut o revelație în ceea ce privește stadiile succesive ale bisericii în ceruri. Există astfel o biserică în ceruri, așa cum este și pe pământ și despre aceasta vom vorbi în paragrafele următoare.

41. Calitatea de biserică a Domnului pe pământ nu poate fi văzută de nici un om, atâta timp cât el trăiește în lume și nici de biserică, cea care în decursul timpului și-a întors fața de la bine către rău. Motivul este că atâta timp cât omul trăiește în lume, el este în exterior și vede numai acele lucruri care apar în fața ochilor materiali, dar calitatea bisericii în ceea ce privește lucrurile spirituale, care sunt interioare, nu apare în lume. În ceruri, acest lucru apare totuși limpede ca lumina zilei, pentru că îngerii gândesc spiritual și de asemenea văd spiritual și tocmai de aceea nu văd altceva decât lucruri spirituale. Mai mult, toți oamenii care s-au născut în această lume de la începutul creației sunt împreună în lumea spirituală, după cum s-a arătat mai sus și acolo sunt împărțiți în societăți, în funcție de iubirea și credința lor, după cum se poate vedea în lucrarea *Raiul și Iadul* (41-50). De aici se poate vedea că starea bisericii și progresul ei sunt vizibile îngerilor. Dar pentru că starea bisericii în ceea ce privește iubirea și credința este descrisă în sensul spiritual al Apocalipsei, nu poate ști tot ce înseamnă aceasta decât cel căruia i-au fost revelate din ceruri și căruia i s-a permis în același timp să cunoască sensul spiritual al Cuvântului. Eu pot astfel să afirm că fiecare cuvânt din Apocalipsă conține în el un sens spiritual și toate lucrurile bisericii, în ceea ce privește starea sa spirituală, de la început până la sfârșit, sunt în întregime descrise în acest sens. De aceea, nici un cuvânt nu poate lipsi fără ca lucrurile din sensul spiritual să sufere o schimbare. Tocmai de aceea se spune:

Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta. (Apoc. 22:19)

Același lucru este valabil și în cazul cărților din Vechiul Testament. Și acolo fiecare lucru și fiecare cuvânt conține un sens spiritual, de aceea nici de acolo nu poate fi scos nici un cuvânt. Astfel, datorită Providenței divine, acele cărți s-au păstrat fără a se schimba nici măcar o iotă din timpurile când au fost scrise, aceasta și prin grija multora care au scris și despre cele mai mărunte aspecte. Acest lucru a fost realizat de Domnul datorită sfințeniei care se află în fiecare literă și cuvânt pe care le conțin.

42. Există deci un sens spiritual în orice cuvânt din Apocalipsă și acel sens conține tainele stării bisericii în ceruri și pe pământ. Acele taine nu pot fi însă revelate decât celui care cunoaște acel sens și căruia, în același timp, i s-a permis să se asocieze cu îngerii și să vorbească spiritual cu ei. Acest lucru s-a făcut pentru ca cele scrise acolo să fie ascunse oamenilor și să nu fie astfel desconsiderate pentru că nu sunt înțelese. Conținutul ei mi-a fost dezvăluit mie dar pentru că acesta este mare, nu poate fi descris în această scurtă lucrare. De aceea voi explica întreaga carte de la început până la sfârșit și voi dezvălui tainele pe care le conține. Această explicație va fi publicată în mai puțin de doi ani, împreună cu alte pasaje din Daniel, care au fost ascunse până acum, deoarece sensul lor spiritual a rămas necunoscut.

43. Cel care nu cunoaște sensul spiritual, nu poate niciodată să înțeleagă ce semnifică în Apocalipsă „balaurul” și lupta lui Mihail și a îngerilor săi cu el, sau „coada” cu care balaurul a doborât o treime dintre stelele din cer, sau „femeia” care a născut un fiu, care a fost răpit de Dumnezeu și a fost urmărită de balaur, sau „[fiara care se ridică din mare](#)”, sau „fiara care se ridică din pământ”, care au avut atât de multe coarne, sau „prostituata” cu care au păcătuit împărații pământului, sau prima și a doua „înviere” și „[cei o mie de ani](#)”, sau „iazul de foc și pucioasă”, în care au fost aruncați balaurul, fiara și [proorocul mincinos](#), sau „[calul alb](#)”, sau

„cerul dintâi și pământul dintâi care au pierit și „[noul cer și noul pământ](#)” care au apărut în locul celorlalte și „marea” care nu a mai fost, sau „Noul Ierusalim ce coboară din cer și ce semnifică „dimensiunile”, „zidurile”, „porțile”, și „temeliile de pietre prețioase”, sau diferitele „numere” și alte lucruri, care reprezintă mari mistere pentru cei care nu știu nimic despre sensul spiritual din Cuvânt. Dar înțelesul tuturor acestor lucruri va fi dezvăluit în cartea despre Apocalipsă.

44. Am spus mai înainte, că toate lucrurile care sunt conținute în acea carte, în sens spiritual, sunt deja împlinite în ziua de azi. În această scurtă lucrare voi face câteva remarci generale despre Judecata de Apoi, Distrugerea Babilonului, primul cer și primul pământ care au dispărut, noul cer, noul pământ și Noul Ierusalim, pentru ca acest lucru să fie cunoscut, pentru că toate acestea s-au împlinit deja. Toate detaliile vor fi oferite când aceste lucruri vor fi explicate conform descrierii lor din Apocalipsă.

VIII. JUDECATA DE APOI S-A REALIZAT DEJA

45. S-a arătat mai sus, că Judecata de Apoi nu are loc pe pământ, ci în lumea spirituală, unde se află toți oamenii, de la începutul creației. De vreme ce este așa, este imposibil pentru orice om să știe când se realizează Judecata de Apoi, pentru că toată lumea se așteaptă ca ea să aibă loc pe pământ, însoțită de o schimbare a tuturor lucrurilor, atât în cerul vizibil cât și pe pământ și în oameni. Pentru ca omul bisericii să nu trăiască în ignoranță, având o asemenea credință și pentru ca cei care cred în Judecata de Apoi să nu o aștepte la infinit, în curând, când credința în acele lucruri care sunt spuse în sensul literal al Cuvântului vor pieri și pentru ca probabil să nu se îndepărteze mulți de credința în Cuvânt, mi s-a permis să văd cu propriii mei ochi că Judecata de Apoi s-a realizat deja. Cei răi sunt astfel aruncați în iaduri și cei buni ridicăți în ceruri și toate lucrurile sunt în acest mod puse în ordine și, prin urmare, echilibrul spiritual dintre bine și rău și dintre rai și iad este restaurat. Mi s-a permis să văd cum s-a realizat Judecata de Apoi de la început până la sfârșit și, de asemenea, cum a fost distrus Babilonul și cum au fost aruncați în hăuri cei desemnați prin „balaur”, și cum s-a format Noul cer și Noua biserică din ceruri, care este desemnată prin „Noul Ierusalim”. Mi s-a permis să văd toate acestea cu propriii mei ochi, pentru a putea depune mărturie despre ele. Această Judecată de Apoi a început din anul 1757 și s-a încheiat deja la sfârșitul aceluiași an.

46. Dar trebuie să se știe că această Judecata s-a realizat asupra acelor care au trăit din vremea Domnului până în ziua de azi și nu asupra celor care au trăit înainte. Pentru că o Judecată de Apoi a existat deja înainte, de două ori pe acest pământ, una descrisă în Cuvânt prin „potop”, iar cealaltă a fost realizată de Domnul însuși când era în lume, cum se poate vedea din cuvintele Domnului:

Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. (Ioan 12:31)

și în alt loc:

V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar în drăzniți, Eu am biruit lumea. (Ioan 16:33)

și de asemenea prin aceste cuvinte ale lui Isaia:

Cine este acesta care vine din Edom... și calcă mândru, în plinătatea puterii Lui?... „Eu singur am călcat în teasc... i-am călcat astfel în mânia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele... căci în inima Mea era o zi de răzbunare, și venise anul celor răscumparați ai Mei”... Și astfel El s-a făcut Mântuitorul lor. (Isaia. 63:1-8)

Aceste cuvinte se pot găsi, de asemenea, în multe alte locuri. Judecata de Apoi a mai avut loc de două ori pe acest pământ deoarece fiecare judecată are loc la sfârșitul unei biserici, cum s-a arătat mai sus într-un paragraf dedicat acestui subiect și au fost două biserici pe acest pământ, una înainte de potop și alta după el. Biserica dinainte de potop este descrisă în

primele capitole din Geneză prin noua creare a cerului și a pământului și prin paradis. Sfârșitul ei a fost atunci când omul a mâncat din pomul cunoașterii. Totul este descris prin corespondențe, conform stilului din Cuvânt, în al cărui sens spiritual, prin „crearea cerului și a pământului” se înțelege instituirea unei noi biserici (vezi primul paragraf). „Paradisul Edenului” semnifică înțelepciunea sa cerească, „pomul cunoașterii” și „șarpele”, știința care a distrus-o. Prin „potop” se înțelege Judecata de Apoi a oamenilor care formau această biserică. Dar cealaltă biserică care a fost după potop, este de asemenea descrisă în anumite pasaje din Cuvânt (Deut. 32:7-14) și în alte locuri. Această biserică s-a extins mult în lumea asiatică și a fost continuată de urmașii lui Iacob. Sfârșitul ei a fost atunci când Domnul a venit în lume. O ultimă Judecată de Apoi a fost făcută atunci de El asupra tuturor celor care au aparținut acelei biserici de la prima instituire a sa și, în același timp, asupra celor rămași de la prima biserică. Domnul a venit în lume în acest scop, pentru a aduce ordine în toate lucrurile din ceruri și de pe pământ și în același timp pentru a diviniza omul. Dacă El n-ar fi făcut acest lucru, nimeni n-ar fi putut fi salvat. În diferite pasaje din *Arcana Coelestia* se arată că au existat două biserici înaintea venirii Domnului și că Domnul a venit în lume pentru a readuce toate lucrurile din ceruri în ordine și pentru a diviniza omul. A treia biserică de pe pământ este cea creștină. Asupra acestei biserici și, în același timp, asupra tuturor celor care fuseseră în cerul dintâi de pe vremea Domnului, Judecata de Apoi despre care vorbesc aici s-a realizat deja.

47. Modul cum a fost realizată această Judecată nu se poate descrie în detaliu în această scurtă lucrare, pentru că sunt multe de spus, dar acest lucru va fi făcut în cartea despre explicarea Apocalipsei. Judecata nu s-a făcut numai asupra oamenilor din biserica creștină, ci și asupra celor numiți mahomedani și asupra tuturor păgânilor din întreaga lume. Aceasta s-a făcut mai întâi asupra celor de religie papală, apoi asupra mahomedanilor, apoi asupra păgânilor și în final asupra reformatilor. Judecata asupra celor de religie papală va fi arătată în paragraful următor, despre Babilonul care a fost distrus, judecata asupra reformatilor în paragraful despre primul cer care a pierit, iar în acest paragraf se va spune câte ceva despre judecata asupra mahomedanilor și a păgânilor.

48. Iată cum a apărut în ceruri aranjamentul tuturor națiunilor și popoarelor ce trebuiau să fie judecate: adunați în mijloc apăreau a fi cei reformați, care erau de asemenea așezați distinct în funcție de țară: germanii erau spre nord, suedezii spre vest, danezii la vest, olandezii spre est și sud, englezii în centru. În jurul acestei zone de mijloc în care se aflau reformații, se aflau cei de religie papală, cei mai mulți dintre ei în partea de vest și o parte în sud. După ei veneau mahomedanii, de asemenea așezați distinct în funcție de țara de unde erau, toți în sud-vest. După ei, ceilalți creștini erau adunați în număr mare și formau circumferința. În spatele acestora apărea a fi o mare, care era hotarul. Acest aranjament al națiunilor pe diverse direcții s-a făcut conform facultății comune a acelei națiuni de a primi adevărurile divine, pentru că în lumea spirituală fiecare este cunoscut după regiunea și partea din ea în care locuiește și, mai mult, într-o societate cu mai mulți membri, fiecare este cunoscut după locul său în raport cu ceilalți. În legătură cu acest lucru, consultați lucrarea *Raiul și Iadul*, (AC 148,149). La fel și atunci când merge dintr-un loc în altul, orice avansare într-o direcție se realizează atunci conform stărilor succesive ale gândurilor datorate caracteristicilor propriei sale vieți, conform cărora toți cei despre care vom vorbi în cele ce urmează au fost conduși la locul lor. Într-un cuvânt, modul în care fiecare merge în lumea spirituală este determinat de fapt de gândurile minții sale. De aceea, „mod”, „mers” și altele la fel, în sensul spiritual din Cuvânt, înseamnă fermitatea și progresul în viața spirituală.

49. În Cuvânt, cele patru direcții sunt numite „cele patru vânturi” și o întrunire este numită „o adunare din cele patru vânturi”, cum este acolo unde Matei vorbește despre Judecata de Apoi:

El va trimite pe îngerii Săi și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. (Mat. 24:31);

și în alt loc:

Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. (Mat. 25:32,33)

Aceasta înseamnă că Domnul îi va despărți atunci pe cei care sunt stabiliți în adevăr și în același timp în bine de cei care sunt în adevăr dar nu și în bine. **În sensul spiritual al Cuvântului, „dreapta” înseamnă binele, iar „stânga” adevărul, iar „oile” și „caprele” același lucru.** Judecata s-a realizat numai asupra acestora, cei răi care nu au fost în adevăr fiind deja în iaduri, pentru că toți cei răi la inimă care l-au negat pe Dumnezeu și au respins adevărurile bisericii din credința lor, sunt aruncați aici după moarte și deci înainte de judecată. „Primul cer” care a pierit, era format din cei care erau în adevăr dar nu și în bine, iar „noul cer” a fost format din cei care erau stabiliți în adevăr și în același timp și în bine.

50. În ceea ce privește judecata mahomedanilor și a păgânilor, ea s-a realizat astfel. Mahomedanii au fost conduși mai departe din locurile lor și adunați în sud-vest, în jurul creștinilor, dinspre vest, prin nord, spre est, până la limita de sud. Cei buni au fost despărțiți de cei răi în acest mod: cei răi au fost aruncați în mlaștini și lacuri, mulți fiind împrăștiați într-un deșert îndepărtat, iar cei buni au fost conduși prin est către un tărâm întins aproape de regiunea sudică, unde li s-au dat locuințe. Cei care au fost conduși acolo îl recunoscuseră în lume pe Domnul ca fiind cel mai mare profet, ca fiind Fiul lui Dumnezeu și au crezut că El a fost trimis de Tatăl pentru a-i învăța pe oameni și în același timp trăiseră vieți morale și spirituale conform principiilor lor religioase. Cei mai mulți dintre aceștia, când sunt învățați, primesc credința în Domnul și Îl recunosc ca fiind una cu Tatăl. De asemenea, li se permite să comunice cu raiul creștinilor, prin grația Domnului, dar ei nu se amestecă, pentru că îi separă religia. Toți cei care aparțin acestei religii, imediat după ce ajung în viața de dincolo printre ai lor, îl caută mai întâi pe Mahomed, dar el nu apare, însă în locul lui sunt alți doi, care își spun Mahomed și care au obținut locuri în mijloc, sub raiul creștinilor, către partea stângă a acestuia. Aceștia doi sunt în locul lui Mahomed, pentru că după moarte, toți oamenii, de orice religie ar fi, sunt prima dată conduși către cei pe care i-au venerat în lume, pentru că religia omului rămâne lipită de el, dar ei nu-și dau seama că aceștia nu le pot fi de nici un ajutor. Astfel, ei sunt mai întâi lăsați în propria lor religie, pentru că este singurul mod în care se poate realiza retragerea lor din ea. Unde se află însă Mahomed, ce este el și de unde au apărut cei doi care sunt în locul lui, se va arăta în cartea în care va fi explicată Apocalipsa.

51. Judecata s-a realizat asupra păgânilor în aproape același fel în care s-a realizat asupra mahomedanilor, dar ei nu au fost conduși într-un circuit, ci au înaintat numai puțin în regiunea de vest, unde cei răi au fost separați de cei buni, cei răi fiind aruncați în două prăpăstii mari, care se întindeau oblic în adâncuri, iar cei buni au fost conduși deasupra părții de mijloc, unde se aflau creștinii, către pământul mahomedanilor dinspre est și li s-au dat locuințe dincolo de mahomedani, în mare parte în regiunea de sud. Dar aceia care în lume l-au venerat pe Domnul în formă umană și au dus vieți pline de iubire, conform principiilor religiei lor, au fost uniți cu creștinii în rai, pentru că ei Îl recunosc și îl adoră pe Domnul mai mult ca alții. Cei mai inteligenți dintre ei sunt din Africa. Mulțimea păgânilor și a mahomedanilor era atât de mare, încât puteau fi numărați miriade. Judecata acestei mulțimi imense s-a realizat în câteva zile, pentru că fiecare, după ce este lăsat în propria sa iubire și credință, este imediat condus către cei ca el.

52. Din toate acestea se poate vedea adevărul prezicerilor Domnului în ceea ce privește Judecata de Apoi, cum că:

Vor veni de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miază-zi, și vor ședea la masă în împărăția lui Dumnezeu. (Luc. 13:29).

IX. BABILONUL ȘI DISTRUGEREA LUI

53. S-a văzut mai sus (40-44) că toate lucrurile prezise în Apocalipsă sunt împlinite în ziua de azi și că Judecata de Apoi s-a realizat deja, după cum s-a descris în paragraful precedent, unde se arată cum s-a realizat Judecata asupra mahomedanilor și păgânilor. Urmează acum o relatare despre cum s-a realizat aceasta asupra romano-catolicilor, care reprezintă „Babilonul”, despre care se vorbește în multe locuri în Apocalipsă, mai ales despre distrugerea lui, în capitolul 18, unde este descris astfel:

(Un înger) a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare. A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei pășări necurate și urâte. (Apoc. 18:2).

Dar înainte se spune cum s-a realizat distrugerea Babilonului:

I. Ce se înțelege prin Babilon și care este starea lui.

II. Starea celor din Babilon în viața de apoi.

III. Unde au fost locuințele lor până acum.

IV. De ce au fost ei tolerați acolo până în ziua Judecății de Apoi.

V. Cum au fost ei distruși și locuințele lor pustiite.

VI. Aceia dintre ei care erau de partea adevărului și binelui au fost salvați.

VII. Starea celor care au venit după aceea aici de pe pământ.

54. Să vedem ce se înțelege prin Babilon și care este starea sa. Prin Babilon sunt desemnați toți cei care vor să stăpânească prin intermediul religiei. A stăpâni prin religie înseamnă a avea putere asupra sufletelor oamenilor și astfel asupra vieții lor spirituale și a folosi lucrurile divine, care aparțin acelei religii, ca mijloace pentru a realiza acest scop. Ei sunt numiți Babilon deoarece această stăpânire a început în timpuri străvechi, dar a fost distrusă la început. Începutul ei este descris ca un oraș și un turn, al cărui capăt trebuia să ajungă la cer, iar distrugerea lui, încurcarea limbilor, de unde provine numele Babei (Gen. 11:1-9). Ce înseamnă cele descrise acolo în sensul spiritual al Cuvântului, se explică în *Arcana Coelesda* (1283-1328). Mai multe despre faptul că această stăpânire a început și s-a instituit în Babel se pot vedea în Daniel, unde se vorbește despre Nabucodonosor, că a creat o imagine pe care să o venereze toți (cap. 3). Și de asemenea unde Belșazar și ceata lui beau din vase de aur și argint pe care Nabucodonosor le luase din templul din Ierusalim și în același timp venerau zei de aur, argint, bronz și fier. De aceea s-a scris pe zid: El a numărat, a cântărit, el a împărțit; și în aceeași noapte regele însuși a fost omorât, (cap. 5) „Vasele de aur și argint” din templul din Ierusalim semnifică binele și adevărul bisericii, „a bea din ele” și în același timp a venera zei de aur și argint, bronz și fier, înseamnă a profana, iar „scrierea de pe zid”, precum și „moartea regelui” înseamnă pedeapsa divină și distrugerea anunțată împotriva celor care folosesc adevărurile și virtuțile divine ca mijloace. Care este starea celor numiți Babilon se arată adesea în profeți, cum e Isaia:

Vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului. „... Domnul a frânt toa-gul celor răi, nuiaua stăpânilorilor... ai căzut din cer, tu, Luceafăr strălucitor, ai fost doborât la pământ... Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor la capătul miază-noaptei... voi fi ca Cel Prea înalt.” Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!... voi șterge numele și urma Babilonului... voi face din el un culcuș de arici și o mlaștină. (Isaia. 14:4, 5, 12, 13, 14, 15, 22, 23)

Și se mai spune:

A strigat ca un leu: „A căzut, a căzut Babilonul, și toate icoanele dumnezeului lui sunt sfărâmate la pământ. (Isaia. 21:9)

Citiți de asemenea Isaia 47:1-15, 48:14-20, Ieremia 50:1-3. Din toate aceste pasaje este acum evident ce este Babilonul.

Ar trebui să se știe că biserica devine Babilon atunci când iubirea și credința dispar și iubirea de sine începe să domnească în locul lor. Această iubire, dacă nu este controlată, vrea să îi domine nu numai pe cei pe care îi poate supune pe pământ, dar și pe cei din ceruri și nu se oprește nici acolo, ci urcă chiar pe tronul lui Dumnezeu și își transferă sieși puterea Sa divină. Că s-a făcut acest lucru, chiar înainte de venirea Domnului, reiese din pasajele din Cuvânt citate mai sus. Dar pentru că au devenit toți idolatri, acel Babilon a fost distrus de Domnul pe când se afla în lume, prin Judecata la care a fost supus în lumea spirituală. Acest lucru se înțelege prin cuvintele profetice, că „Lucifer”, care este Babilonul, a fost aruncat în iad și că „Babilonul a căzut” și mai mult, prin „scrierea de pe perete” și „moartea lui Belșazar” și de asemenea prin „piatra făurită din stâncă”, care a distrus statuia la care visa Nabucodonosor.

55. Dar Babilonul despre care se vorbește în Apocalipsă, este Babilonul din zilele noastre, care s-a ridicat după venirea Domnului și care se știe că este format din romano-catolici. Acest Babilon este mult mai periculos și ticălos decât cel care a existat înainte de venirea Domnului, pentru că el profanează adevărurile și virtuțile interioare ale bisericii, pe care Domnul le-a revelat lumii, atunci când s-a revelat pe El însuși. Cât este de vătămător, cât de ticălos în interior, se poate vedea din următorul rezumat. Ei îl recunosc și venerază pe Domnul separat de orice putere de a mântui: ei separă complet Divinitatea Sa de Umanitatea Sa și transferă asupra lor puterea Sa divină, care făcea parte din Umanitatea Sa. Ei iartă păcatele, ei te trimit în rai, ei te aruncă în iad, ei mântuiesc pe cine doresc, ei vând mântuirea, astfel ei își arogă ceea ce aparține numai Puterii Divine. De vreme ce își însușesc această putere, rezultă că fac din ei înșiși niște zei, fiecare conform poziției sale, prin transfer de la cel mai înalt dintre ei, pe care îl numesc reprezentantul lui Hristos, până la cel mai de jos. Astfel, ei se privesc pe ei înșiși ca fiind Domnul, și Îl venerază nu de dragul Lui, ci pentru binele lor. Ei nu numai că modifică și falsifică Cuvântul, dar chiar îl răpesc oamenilor, pentru ca nu cumva aceștia să întrezărească măcar o scânteie de adevăr. Însă, nefiind mulțumiți nici de acest lucru, ei chiar îl distrug, recunoscându-L pe Dumnezeu doar prin decrete date de Roma, pe care le consideră superioare Dumnezeului din Cuvânt. Ei îi îndepărtează astfel pe toți de pe calea către rai, pentru că recunoașterea Domnului și iubirea pentru El, sunt calea către rai, iar Cuvântul este cel care arată calea. De aceea, fără Domnul, prin intermediul Cuvântului, nu mai există mântuire. Ei se străduiesc din toate puterile să stingă lumina raiului, care apare din adevărurile divine, astfel încât ignoranța să îi ia locul și cu cât mai mare este ignoranța, cu atât ei sunt mai liniștiți. Ei distrug lumina raiului interzicând citirea Cuvântului și a cărților care conțin doctrine din Cuvânt; instituind slujbe religioase într-o limbă care nu este înțeleasă de cei simpli și în care nu există adevărul divin. Mai mult, ei își umplu lumea cu falsuri care sunt numai întuneric și care îndepărtează și risipesc lumina. De asemenea, îi conving pe oamenii simpli că vor avea viață prin credința în preoții lor, deci crezând în alții și nu în ei înșiși. De asemenea, ei au stabilit să fieenerate anumite lucruri sfinte exterioare, fără cele interioare, lăsând astfel interiorul gol, fără cunoașterea binelui și a adevărului. Totuși, Divinul poate fi venerat și în exterior, dar numai în măsura în care este adorat și în interior, deoarece exteriorul provine din interior. Mai mult, ei introduc tot felul de idoli, fabrică sfinți și îi înmulțesc, văd și tolerează venerarea acestor sfinți și chiar rugăciunile oferite acestor sfinți aproape ca unor zei. Își pun idolii peste tot, se laudă cu marile miracole săvârșite de aceștia, îi pun ca protectori peste orașe, temple, mănăstiri, oasele lor luate din morminte le arată ca sfinte, deși sunt cât se poate de comune, astfel întorcând mințile tuturor de la adorarea Divinului către adorarea oamenilor. Mai mult, ei sunt foarte prevăzători ca nimeni să nu iasă de la întuneric la lumină, de la adorarea idolilor la adorarea Divinității, ridicând tot mai multe mănăstiri, din care trimit spioni și informatori în toate direcțiile. Ei smulg confesiunile inimii, care sunt de asemenea confesiuni ale gândurilor și intențiilor și dacă cineva nu se spovedește, îl amenință cu focul infernului și chinuri în purgatoriu, iar cei care îndrăznesc să spună ceva

împotriva tronului papal și a dominației lor, sunt închiși într-o închisoare cumplită, numită închiziție. Ei fac toate acestea cu unicul scop de a stăpâni lumea și comorile ei, pentru a trăi în lux și a fi cei mai mari, în timp ce restul sunt sclavi. Dar o asemenea stăpânire nu este cea a raiului asupra iadului, ci a iadului asupra raiului, pentru că atâta timp cât dragostea de putere se află în om, mai ales în omul bisericii, iadul domnește. Că această iubire domnește în iad și că din ea este făcut iadul, se poate vedea în cartea despre rai și iad (*Raiul și Iadul* 551-565). Din acest rezumat se poate vedea că aici nu există o biserică ci Babilonul, pentru că biserica se află acolo unde este venerat Domnul și unde este citit Cuvântul.

56. Starea în viața de apoi a celor care sunt din Babilon, poate apărea numai celui căruia Domnul i-a permis să fie împreună cu cei din lumea spirituală. Deoarece mie mi-a fost permis acest lucru, eu pot vorbi din experiență, pentru că eu i-am văzut, i-am auzit și am vorbit cu ei. Orice om după moarte are o viață similară cu viața lui din lume și acest lucru nu poate fi schimbat, cu excepția deliciilor iubirii, care sunt schimbate în corespondențe, după cum se poate vedea din lucrarea *Raiul și Iadul* (470-484, 485-490). La fel este și în cazul celor despre care vorbim acum, care au o viață la fel cu cea pe care au avut-o în lume, cu această excepție, aceea că lucrurile ascunse din inima lor sunt acum dezvăluite, pentru că ei sunt aici în spirit, în care se află aspectele interioare ale gândurilor și intențiilor lor, pe care le ascuseseră în lume și pe care le acoperiseră cu o aparență sfântă. Și de vreme ce aceste aspecte ascunse au fost acum dezvăluite, s-a descoperit că mai mult de jumătate din cei care uzurpară puterea de a deschide și închide cerurile, erau ateii. Pentru ei puterea se află în minte și în lume și se bazează pe principiul că toată puterea l-a fost dată de Tată Domnului și că aceasta i-a fost transferată lui Petru și prin succesiune primilor preoți. Dar restul, care nu sunt ateii, sunt atât de goi, fiind complet ignoranți în ceea ce privește viața spirituală a omului, mijloacele de mântuire sau adevărurile divine care conduc în rai, încât ei nu știu nimic despre credința și iubirea cerească, crezând că raiul poate fi acordat prin bunăvoința Papei oricui, oricine ar fi el. Dar, fiecare în lumea spirituală are o viață similară cu cea din lumea fizică, fără nici o diferență, atâta timp cât el nu este nici în rai, nici în iad, (după cum s-a arătat și se poate vedea în lucrarea *Raiul și Iadul*, 453-480); iar lumea spirituală, în ceea ce privește aparența exterioară, este la fel ca cea materială. (*Raiul și Iadul* 170-176) Cei din lumea spirituală au o viață civilă și morală asemănătoare cu cea pe care au avut-o în timpul vieții și mai ales ei au aceeași religie, pentru că aceasta este înrădăcinată în profunzimile ființei umane și nimeni după moarte nu se poate sustrage ei, decât dacă el se află în bine prin adevăr și în adevăr prin bine. Dar este mai dificil să sustragi poporul despre care vorbim acum religiei lui decât alte popoare, deoarece el nu este în bine prin adevăr și încă și mai puțin în adevăr prin bine, deoarece adevărurile lui nu sunt din Cuvânt, cu excepția câtorva, pe care le-a falsificat aplicându-le guvernării sale și de aceea nu mai are altceva decât un bine fals, deoarece așa cum este adevărul, așa devine și binele. Aceste lucruri sunt spuse pentru a se ști că religia acestei națiuni, în lumea spirituală, este identică cu cea din lumea materială.

Aceste lucruri fiind spuse, voi relata acum câteva aspecte despre religia și viața celor de religie papală în lumea spirituală. Ei au un anumit consiliu, asemănător consiliului sau consistoriului din Roma, în care se adună episcopii lor și se consultă în legătură cu diversele aspecte ale religiei lor, mai ales în legătura cu mijloacele de a-i ține pe oamenii simpli într-o supunere oarbă și de a-și mări domeniile. Acest consiliu se află în partea de sud, aproape de regiunea estică, dar nici unul din cei care au fost papi sau cardinali în lume nu îndrăznește să intre acolo, pentru că asemănarea cu Divinitatea le stăpânește încă mințile, deoarece în lume își arogaseră puterea Domnului. De aceea, imediat ce ajung aici, ei sunt duși deoparte și aruncați alături de cei ca ei într-un deșert. Dar aceia dintre ei care au fost cinstiți și nu au uzurpat o asemenea putere, din credință, se află într-o cameră întunecată în spatele acestui consiliu. Mai este o adunare în partea de vest, aproape de regiunea nordică. Aici are loc introducerea în rai a credincioșilor de rând. Acolo există un număr de societăți în care oamenii trăiesc diverse

plăceri exterioare. În unele societăți ei se joacă, în altele dansează, în altele își schimonosesc fețele în diverse expresii hilare și vesele, în altele discută într-o manieră prietenoasă, în altele discută probleme civile, în altele probleme religioase, în alte societăți vorbesc obscenități și așa mai departe. Ei acceptă una dintre aceste societăți după cum dorește fiecare și o numesc rai, dar cu toții, după ce au rămas acolo câteva ore, se plictisesc și pleacă, pentru că acele plăceri sunt exterioare, și nu eterne, Mai mult, în acest mod, mulți renunță să creadă în doctrina lor privind intrarea în rai.

În ceea ce privește religia lor personală, aceasta este la fel cu aceea din lume. Ca și în lume, ea constă din slujbe religioase, care nu au loc în limba comună a spiritelor, ci într-una compusă din cuvinte înalte, care induc o sfințenie exterioară și evlavie și sunt complet neinteligibile. Astfel ei adoră sfinții și își expun idolii la vedere, dar sfinții lor nu se văd nicăieri, pentru că toți cei care au vrut să fie venerați ca zeiități, se află în iad. Ceilalți care nu au vrut să fie venerați se află printre spiritele comune. Aceste lucruri prelații lor le știu, pentru că ei îi caută și îi găsesc și atunci când îi găsesc îi disprețuiesc, dar ascund aceste lucruri poporului, pentru ca sfinții să continue să fie venerați ca zeiități tutelare, iar preoții înșiși, care conduc poporul, să fie venerați ca domnii cerurilor. În același mod, ei ridică temple și mănăstiri la fel cum făceau în lume, strâng bogății și acumulează lucruri scumpe, pe care le ascund în pivnițe, pentru că există și în lumea spirituală lucruri scumpe, la fel ca și în cea materială, și încă cu mult mai multe. La fel, ei trimit călugări să-i atragă pe păgâni la religia lor, pentru a-i supune legilor lor.

De obicei au turnuri de veghe ridicate în mijlocul adunărilor lor, de unde se pot bucura de o vedere largă asupra regiunii înconjurătoare. Mai mult, prin diverse mijloace și șiretlicuri, ei stabilesc contacte cu persoane din apropiere sau depărtare, asociind-se cu ele și atrăgându-le de partea lor.

Aceasta este starea lor în general, dar în particular, mulți prelați din acea regiune iau toată puterea de la Domnul și pretind că este a lor și pentru că fac acest lucru, nu recunosc existența Divinității. Ei falsifică încă sfințenia în exterior; dar această sfințenie este profană, pentru că în interior nu există o recunoaștere a Divinității. De aceea ei comunică cu anumite societăți din raiul cel mai de jos printr-o sfințenie exterioară și cu iadurile prin lipsa de credință interioară, astfel că ei aparțin ambelor. Din această cauză, mai ales, ei atrag spiritele bune și simple și le dau locuințe lângă ei și atrag, de asemenea, spirite rele și le plasează în jurul societății în toate direcțiile, prin cei simpli fiind uniți cu raiul, iar prin cei răi cu iadul. De aceea, ei pot realiza lucruri odioase care vin din iad, pentru că cei simpli și buni care se află în cerurile de jos se uită numai la aparența de sfințenie exterioară și la sfânta lor adorare a Divinului în exterior, dar nu văd răutatea lor și tocmai de aceea îi favorizează. Aceasta este de fapt, cea mai mare protecție a lor dar, în timp, toți renunță chiar și la sfințenia exterioară și atunci, fiind separați de rai, sunt aruncați în iad.

Din aceste lucruri, se poate vedea într-o anumită măsură care este [starea în viața de apoi](#) a celor care sunt din Babilon.

Dar sunt conștient de faptul că cei care se află în această lume și nu au nici cea mai vagă idee despre starea omului după moarte, despre rai sau iad, sau au doar una găunoasă, se vor minuna de existența unor asemenea lucruri în lumea spirituală. Dar faptul că omul rămâne om după moarte, că trăiește în comunități așa cum trăia și în lume, că locuiește în case, că ascultă predici în temple, că își îndeplinește îndatoririle și vede lucruri în acea lume, asemănătoare celor din lumea pe care a părăsit-o, se poate vedea din tot ce s-a spus și arătat în legătură cu lucrurile pe care le-am văzut și auzit, în lucrarea despre rai și iad.

57. Am vorbit cu câțiva din acest Babilon, în legătură cu cheile care credeau că i-au fost date lui Petru și i-am întrebat dacă ei credeau că puterea Domnului asupra raiului și iadului i-a fost transferată lui. Dar fiindcă acesta era fundamentul religiei lor, ei insistau cu vehemență asupra lui, spunând că nu era nici o îndoială în legătură cu acest lucru, pentru că a fost

spus explicit. Dar când i-am întrebat dacă știau că în fiecare expresie din Cuvânt se află un sens spiritual, care este sensul Cuvântului în ceruri, ei au spus la început că nu știau, dar după aceea au spus că vor întreba. Întrebând, au fost instruiți că există un sens spiritual în fiecare expresie din Cuvânt, care este diferit de sensul literei, așa cum spiritualul diferă de material și ei au fost astfel instruiți că nici o persoană numită în Cuvânt nu are nume în ceruri și că acolo se înțelege ceva spiritual în loc. În final, ei au fost informați că în Cuvânt prin „Petru” se înțelege adevărul credinței bisericii, prin binele iubirii și același lucru se înțelege prin „piatră”, care este numită acolo Petru, pentru că se spune:

Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica Mea. (Mat. 16:18)

Acest lucru nu înseamnă că toată puterea i-a fost dată lui Petru, ci că a fost dată adevărului prin bine, pentru că în ceruri toată puterea aparține adevărului prin bine, sau binelui prin adevăr. Și de vreme ce tot binele și tot adevărul sunt de la Domnul și nimic de la oameni, toată puterea este a Domnului. Când au auzit acest lucru, ei au răspuns indignați că doreau să știe dacă există un sens spiritual în acele cuvinte, și de aceea le-a fost dat Cuvântul din ceruri, în care sensul natural nu există, ci doar cel spiritual, pentru că el este pentru îngeri, care sunt spirite. Se poate vedea că există un astfel de Cuvânt în ceruri, în cartea despre rai și iad (259-261). Și când au citit aceste lucruri, au văzut clar că nu Petru este numit acolo, ci adevărul care provine din bine, care este de la Domnul. Văzând acestea, ei l-au aruncat furioși (Cuvântul - n.t.) și aproape l-ar fi rupt bucățele cu dinții, dacă în acel moment n-ar fi fost luat de acolo. Astfel ei s-au convins, deși n-ar fi vrut să fie convinși, că numai Domnul are puterea și cu nici un chip ea nu poate aparține omului, pentru că este putere divină.

58. Unde au fost locuințele lor în lumea spirituală până acum? S-a spus mai sus (48), că toate popoarele din lumea spirituală au fost văzute după cum urmează: în mijloc apăreau cei reformați, în jurul lor cei de religie papală, mahomedanii în spatele lor și în cele din urmă, păgânii de diverse naționalități. De aici se poate vedea că romano-catolicii formau cercul cel mai apropiat de reformații care se aflau în mijloc. Motivul este că cei care se află în lumina adevărului din Cuvânt se află în centru, iar cei care sunt în lumina adevărului din Cuvânt sunt de asemenea în lumina raiului, pentru că lumina raiului vine de la adevărul Divin și el se află în Cuvânt. Că lumina cerului provine de la adevărul Divin, se poate vedea în lucrarea despre rai și iad (126-140). Adevărul divin (*Raiul și Iadul* 303-310) și Lumina se răspândesc de la centru către periferie și iluminează. Papistașii se află cel mai aproape de centru, pentru că ei au Cuvântul, care este de asemenea citit de cei din ordinul ecleziastic, dar nu și de popor. De aceea cei de religie papală au obținut în lumea spirituală locuințe în jurul celor care se află în lumina adevărului din Cuvânt.

Modul lor de a trăi, înainte ca locuințele lor să fie în întregime distruse și pustiite, va fi relatat în cele ce urmează. Cei mai mulți dintre ei locuiau la sud și vest; doar unii în nord și est. În sud locuiau aceia care se aflaseră mult deasupra celorlalți în lume și erau ferm stabiliți în religia lor. Mulți nobili și bogați locuiau de asemenea acolo. Nu locuiau însă pe pământ, ci sub el, de teama hoților și aveau paznici la intrare. Acolo se afla și un mare oraș, care se întindea aproape pe toată distanța de la est la vest și intra și în porțiunea de vest, situat foarte aproape de centrul unde se aflau reformații. Miriade de oameni sau spirite locuiau în acel oraș. Era plin de temple și mănăstiri. Clericii duceau înăuntru tot felul de lucruri prețioase pe care aveau dreptul, prin diverse viclesuguri, să le adune acolo și le depozitau în celule și cripte subterane, care erau atât de bine create, încât nimeni în afara lor nu putea intra acolo, deoarece erau dispuse sub forma unui labirint. În comorile adunate acolo, convinși fiind că nu vor putea fi niciodată distruse, se aflau și inimile lor. Când am văzut acele cripte am fost uimit cu câtă artă fuseseră construite și lărgite la nesfârșit. Mulți dintre cei care făcuseră parte din societatea lui Iisus se aflau acolo și cultivau relații amicale cu bogații care locuiau în împrejurimi. Către est, în acel loc, se afla consiliul unde se consultau în legătură cu extinderea domeniilor lor și cu mijloacele de a-i ține pe oameni într-o supunere oarbă (56). Acestea se referă

la locuințele lor din partea sudică. În nord locuiau cei care nu excelsaseră prea mult în lume și erau mai puțin convinși de religia lor, pentru că ei nu aveau capacitatea de a discerne și deci credeau orbește. Nu erau atât de mulți ca cei din sud. Majoritatea se aflau într-un oraș mare care se întindea în lungime din latura estică spre vest, intrând puțin în porțiunea vestică, în extremitatea estică erau mulți aparținând diverselor religii și câțiva reformați. Dincolo de oraș, în acea zonă, erau câteva locuri ocupate de papistași. În est locuiau cei cărora le-a plăcut foarte mult să domnească în lume și cei cărora le plăcuse, de asemenea, lumina lumii. Acolo, ei se aflau pe munți, dar numai pe partea cu fața spre nord, nu se afla nici unul pe partea ce dădea spre sud. Pe latura nordică era un munte în vârful căruia puseseră pe cineva lipsit de înțelepciune, pe care, prin comunicarea gândurilor, care este cunoscută în lumea spirituală, dar nu și în cea materială, îl puteau inspira să comande orice doreau ei. Și spuneau că el era Dumnezeu cerurilor, care apăruse sub o formă umană și astfel îl venerau ca pe Dumnezeu. Ei făceau acest lucru deoarece oamenii voiau să renunțe la adorarea idolilor și de aceea au născocit acest lucru ca un mijloc de a-i supune în continuare. Despre acest munte se vorbește în Isaia 14:13 ca fiind „muntele adunării de la capătul miază-noaptei”, iar cei de pe munte sunt desemnați ca „Lucifer” (Isaia. 14:12), pentru că aceia dintre babilonieni care locuiau în est aveau mai multă lumină decât alții, lumină pe care de asemenea o pregăteau pentru ei înșiși prin șiretlicuri. Erau acolo și unii care construiau un turn ce trebuia să ajungă chiar până la cer, unde se află îngerii, dar aceasta era numai una din intrigile lor. În lumea spirituală, intrigile sunt prezentate celor care se află la distanță, prin faptul că prezintă despre ei multe lucruri care nu sunt reale. Acesta este un lucru obișnuit aici. Prin aceste aparențe mi s-a arătat ce însemna de fapt:

Turnul al cărui vârf să atingă cerul, din cetatea numită Babei. (Gen. 11:4-9)

Atât voi spune despre locuințele celor din est. La vest, în față, locuiau aceia care trăiseră în vremurile întunecate, mai ales ascunși, generații după generații, întregul ținut din față care dădea spre nord, fusese excavat și umplut cu mănăstiri. În ele, intrarea se făcea prin pivnițe acoperite, prin care intrau și ieșeau. Vorbeau rareori cu cei din epocile următoare. Pe vremea lor nu existau dispute în legătură cu reformații și beneficiau deci de mai puține înșelătorii și răutate, ură și răzbunare. În regiunea de vest, în spatele aceluia ținut, erau mulți munți, pe care locuiau cei mai răi din acel popor, care în inima lor negau existența Divinității, dar își mărturiseau credința în El prin vorbe și îl adorau prin gesturi mai pline de devoțiune decât alții. Cei care se aflau acolo născociau metode abjecte pentru a-i ține pe oamenii simpli sub jugul stăpânirii lor și de asemenea pentru a-i forța pe alții să se supună guvernării lor. Nu-mi este permis să prezint aceste metode deoarece sunt prea cumplite. În general sunt așa cum sunt descrise în lucrarea *Raiul și Iadul* (580). Munții în care locuiesc aceștia sunt numiți în Apocalipsă „cei șapte munți” și cei care se află acolo sunt descriși de femeia așezată pe o fiară de culoare stacojie:

Și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne... pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama târfelor și spurcăciunilor pământului”. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care ședea femeia. (Apoc. 17:3,5,9)

Prin „femeie”, în sens lăuntric, este numită biserica, dar aici în sensul opus, de religie profanată, prin „fiara de culoare stacojie”, profanarea iubirii cerești, prin „cei șapte munți” partea profanată a guvernării. Atât despre locuințele lor din vest. Motivul pentru care toți locuiesc acolo separați pe diverse regiuni se datorează faptului că în lumea spirituală fiecare este dus în acea zonă și în acea parte din ea, care corespunde sentimentelor și iubirii sale și nu în alt loc. În legătură cu aceste lucruri consultați lucrarea despre rai și iad, în care se vorbește despre cele patru regiuni ale raiului (141-153). În general, toate discuțiile despre rasa babiloniană conduc aici, că ei vor să domine, nu numai asupra cerului, ci și asupra întregului pământ și astfel să stăpânească și cerul și pământul, obținându-l pe unul cu ajutorul celuilalt.

Pentru a realiza acest lucru, ei inventează și fabrică tot timpul statui și doctrine noi. Ei încearcă același lucru și în viața de apoi așa cum au făcut în lume, pentru că, după moarte, fiecare este la fel cum era în lume, mai ales în ceea ce privește religia sa.

Mi s-a permis să aud câțiva preoți consultându-se în legătură cu o doctrină, care urma să devină lege pentru popor. Ea era alcătuită din mai multe articole, dar toate aveau același scop, ca ei să obțină stăpânirea asupra cerurilor și pământului și să aibă toată puterea pentru ei, iar Domnului să nu-I rămână nimic. Acestea au fost ulterior citite oamenilor și atunci s-a auzit o voce din ceruri care spunea că ele fuseseră dictate din iadurile cele mai de jos, deși auditoriul nu știa acest lucru. Acest lucru s-a confirmat imediat după cum urmează: o hoardă de diavoli din acel iad, foarte negri și înfricoșători, au urcat și au smuls acele doctrine de la ei, nu cu mâinile, ci cu dinții și le-au luat înapoi în iad. Oamenii care au văzut aceste lucruri au încremenit de groază.

59. De ce au fost tolerați acolo, până în ziua Judecării de Apoi? Motivul a fost că, în conformitate cu ordinea divină, toți cei care pot fi păstrați sunt păstrați, până ce nu mai pot fi lăsați printre cei buni. De aceea sunt păstrați toți cei care pot să îndemne la o viață spirituală în aspectele ei exterioare și o pot prezenta într-o perspectivă morală, ca și cum ei ar trăi-o, indiferent cum ar fi ei în interior în ceea ce privește credința și iubirea. De asemenea, sunt păstrați toți cei care afișează o sfințenie exterioară, chiar dacă ea nu este și interioară. Așa erau mulți din acel popor, pentru că ei puteau vorbi cu pioșenie oamenilor de rând și îl puteau adora pe Domnul într-un mod plin de sfințenie, pentru a implanta religia în mințile lor și a-i face să se gândească astfel la rai și la iad și îi puteau determina să facă bine predicând despre miracole. Astfel ei au condus pe mulți către o viață virtuoașă și astfel pe calea către rai. În acest mod, mulți din acea religie au fost salvați, dar puțini dintre conducătorii lor. Pentru că asta vrea să spună Domnul prin cuvintele:

Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la noi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. (Mat. 7:15)

Prin „prooroci”, în sensul lăuntric al Cuvântului, sunt descriși cei care predică adevărul și prin el conduc către bine; iar prin „prooroci mincinoși”, cei care predică falsitatea și seduc cu ajutorul ei. Ei sunt precum cărturarii și fariseii care sunt descriși de Domnul prin aceste cuvinte:

... șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile, pe cari vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți căci ei zic, dar nu fac. Toate faptele le fac ca să fie văzuți de oameni. Voi închideți oamenilor împărăția cerurilor; nici voi nu intrați în ea și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre... Voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi... Vai de voi, fățarnicilor. Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sunt pline de răpire și necumpătate. Curățați întâi partea dinlăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată... voi sunteți ca mormintele văruite, cari pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților. Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărâdelege. (Mat. 23:1-28)

Un alt motiv pentru care au fost tolerați este că orice om după moarte continuă să aibă principiile religioase pe care le-a avut în lume și acestea îi sunt prezentate primele în viața de apoi. Dar în ceea ce privește acest popor, principiul religios a fost implantat de către cei care preferau să vorbească despre sanctitate și se prefăceau prin gesturi pline de sfințenie și, mai mult, îi făceau pe oameni să creadă că puteau fi salvați prin intermediul lor. De aceea, au fost și ei îndepărtați, dar păstrați printre cei asemenea lor. Dar adevăratul motiv este că toți sunt păstrați de la o judecată la alta dacă duc în exterior o viață spirituală și îndeamnă către o viață pioasă și sfântă în interior, prin care cei simpli să poată fi instruiți și ghidați, pentru că cei simpli în credință și iubire nu privesc mai departe de ceea ce este exterior și este vizibil în

fața lor. De aceea au fost cu toții tolerați de la începutul bisericii creștine până în ziua judecării.

S-a arătat mai sus faptul că Judecata de Apoi a avut deja loc de două ori și că acum are loc pentru a treia oară. Toți aceștia au format „cerul dintâi”; ei sunt numiți în Apocalipsă (Apoc. 20:5,6) „cei ce nu au parte de prima înviere”. Dar deoarece ei erau cum i-am descris mai sus, acel cer a fost distrus și astfel cei care au avut parte de a doua înviere au fost salvați. Dar ar trebui să se știe că au fost păstrați doar cei care au suportat să fie limitați de legi civile și spirituale, fiind capabili să trăiască împreună într-o societate; dar cei care n-au suportat să se supună acelor legi, nu au fost păstrați și au fost aruncați în iad cu mult înaintea Judecării de Apoi, pentru că societățile sunt în mod continuu curățate și purificate de asemenea indivizi. De aceea, cei care au dus o viață plină de răutate, care i-au amăgit pe oamenii simpli să facă lucruri rele și au săvârșit fapte abominabile, precum spiritele din iaduri (consultați lucrarea [Raiul și Iadul](#), 580), au fost alungați din aceste societăți. La fel, cei care sunt buni în interior sunt îndepărtați din aceste societăți, pentru a nu fi contaminați de cei care sunt răi în interior, pentru că cei buni văd ceea ce este în interior și de aceea nu acordă atenție exteriorului, decât în măsura în care acesta concordă cu interiorul. Aceștia sunt trimiși în locuri de instruire, în legătură cu care consultați lucrarea despre rai și iad (512-520) și sunt duși atunci în rai, pentru că „cerul dintâi” este format din ei și ei sunt cei despre care se spune că „au avut parte de prima înviere”. Aceste lucruri sunt spuse pentru a se ști de ce atât de mulți oameni de religie papală au fost tolerați și păstrați până în ziua Judecării de Apoi.

60. Iată cum au fost aceștia distruși și locuințele lor pustiite. Voi relata despre aceste lucruri în câteva cuvinte, dar voi spune mai multe în cartea despre explicarea Apocalipsei. Nu poate ști nimeni că Babilonul despre care se vorbește acolo a fost distrus, în afară de cel care l-a văzut. Mie mi s-a permis să văd cum Judecata de Apoi s-a împlinit pentru toți și mai ales pentru cei din Babilon. De aceea o voi putea descrie aici. De asemenea, mie mi s-a revelat, în principal pentru a descrie lumii, că toate lucrurile prezise în Apocalipsă sunt divin inspirate și că Apocalipsă este o carte profetică din Cuvânt. Pentru că dacă aceste lucruri și sensul lor lăuntric care se află în orice expresie, n-ar fi fost revelate lumii, așa cum este și în fiecare expresie din Proorocii Vechiului Testament, această carte ar putea fi respinsă, datorită faptului că n-ar fi înțeleasă. Aceasta ar produce o asemenea necredință, încât lucrurile spuse acolo n-ar fi considerate demne de încredere, la fel ca și faptul că ar veni vreo Judecată de Apoi, iar cei din Babilon s-ar întări în această lipsă de credință mai mult decât alții. Pentru ca aceste lucruri să nu se producă, a fost voința Domnului ca eu să văd toate acestea. Dar tot ce am văzut în legătură cu Judecata de Apoi realizată asupra celor din Babilon, sau cu distrugerea Babilonului, nu poate fi spus aici, deoarece numai aceste lucruri ar fi suficiente pentru a umple o carte întreagă. De aceea voi relata numai anumite lucruri generale, păstrând detaliile pentru cartea despre explicarea Apocalipsei. Având în vedere că poporul babilonian s-a stabilit și extins în mai multe ținuturi din lumea spirituală și a format societăți în acele regiuni (cum s-a arătat mai sus, în paragraful 58), voi descrie modul cum au fost ei distruși separat în fiecare regiune.

61. Distrugerea este ulterioară cercetării păcatelor, pentru că aceasta se realizează întotdeauna prima. Ea reprezintă actul de a cerceta cum sunt oamenii și mai mult, separarea binelui de rău. Cei buni sunt îndepărtați, iar cei răi sunt lăsați acolo. După ce aceste lucruri au fost realizate, au fost cutremure mari, de unde ei și-au dat seama că Judecata de Apoi era aproape și au început cu toții să tremure. Apoi cei care locuiau în regiunea sudică și în special în marele oraș de acolo (vezi 58), au fost văzuți alergând încolo și-ncoace, unii având intenția să fugă, unii să se ascundă în cripte, alții în celulele și pivnițele în care-și aveau comorile, din care unii încă mai luau tot ce puteau duce. După cutremure a izbucnit de sub pământ o lavă clocotindă, care a distrus tot ce se afla în acel oraș și în regiunea din jur. După acesta izbucnire a venit un vânt puternic dinspre est, care a pustiit, scuturat și răsturnat totul din temelii și

apoi toți cei care se aflau acolo au fost scoși de peste tot, din toate ascunzătorile lor și aruncați într-o mare cu ape negre. Un număr foarte mare de oameni au fost astfel aruncați acolo. Apoi din întreaga regiune s-a ridicat un fum, ca după un mare incendiu și în final un praf gros, care a fost purtat de vântul de est către mare și împrăștiat deasupra ei, fiindcă toate comorile lor au fost transformate în praf, împreună cu toate acele lucruri pe care le numeau sfinte întrucât erau ale lor. Acest praf a fost aruncat peste mare, pentru că acest praf reprezenta ceea ce este blestemat. În cele din urmă, un întuneric s-a întins deasupra întregului ținut, care a apărut, având forma unui șacal, semn că întregul oraș și ținut s-au transformat într-un pustiu. Șacalul a apărut deoarece „șacalii” reprezintă falsitatea unei asemenea religii, iar „vizuina șacalilor” pustiul de după distrugerea ei; ca în Ieremia 9:11, 10:22, 49:33; Maleahi 1:3. Am mai văzut că unii aveau o piatră de moară în jurul mâinii stângi, ceea ce reprezenta faptul că ei au confirmat că dogmele lor false pe care le susțineau erau din Cuvânt. Semnificația pietrei de moară este clară, fiind desemnată de aceste cuvinte din Apocalipsă:

Atunci un înger a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare, și a zis: Cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare și nu va mai fi găsit! (Apoc. 18:21)

Dar cei care erau în consiliul care se afla de asemenea în acea regiune, dar mai înspre est, în care se sfătuiau cu privire la modalitățile de a-și extinde stăpânirea și de a-i ține pe oameni în ignoranță și astfel în supunere oarbă (vezi 58), nu au fost aruncați în marea cea neagră, ci într-o prăpastie lungă și adâncă ce s-a deschis sub ei și în jurul lor. Astfel s-a realizat Judecata de Apoi asupra celor din regiunea de la miazăzi. Iar asupra celor de la apus și asupra celor de la miazănoapte, unde se afla celălalt mare oraș, ea s-a realizat după cum urmează. După cutremure mari, care au crăpat tot ce se afla în acele regiuni până-n temelii - acestea sunt cutremurele despre care se vorbește în Cuvânt (Mat. 24:7, Luca 21:11, Apoc. 6:12; 8:5; 11:13; 16:18, și în profețiile Vechiului Testament), care nu sunt niște cutremure din această lume - a venit un vânt din est, dinspre regiunea de miazăzi, îndreptându-se către miazănoapte prin partea de vest și a pustiit întreaga zonă. Mai întâi a pustiit acea parte din fața ținutului de vest, unde trăiau ascunși oamenii din epocile întunecate, apoi marele oraș, care se întindea din acea regiune prin nord către est. Din aceste zone pustiite au fost scoase la vedere toate lucrurile. Pentru că acolo nu erau atât de multe bogății, nu a izbucnit nici un foc de pucioasă care să le mistuiască, ci toate au fost distruse și în final transformate în fum. Pentru că vântul de est a continuat să bată cu putere, el a răsturnat, a distrus și a măturat tot. Un număr foarte mare de călugări și oameni simpli au fost scoși afară. Unii au fost aruncați în marea cea neagră, în acea parte care dădea spre vest, alții în marea prăpastie de la miazăzi, descrisă mai sus, alții în prăpastia de la vest, iar alții în iadurile păgânilor, pentru că o parte dintre cei care trăiseră în vremurile de demult erau idolatri ca și păgânii. Am văzut de asemenea un fum ridicându-se din acea regiune și îndreptându-se spre mare. Deasupra ei s-a oprit, formând o crustă neagră, pentru că acea parte din mare în care au fost aruncați, s-a acoperit cu praf și fum (ceea ce mai rămăsese din locuințele și bogățiile lor). Tocmai de aceea, acea mare nu mai este vizibilă, iar în locul ei este ceva ca un sol negru, sub care se află iadul lor.

Asupra celor din mănăstirile din est (58), judecata s-a realizat astfel: munții s-au scufundat în adâncuri și toți cei care se aflau pe ei au fost înghițiți, iar cel pe care îl pusese pe unul din munți și pe care îl numiseră Dumnezeu, s-a făcut mai întâi negru, apoi incandescent și a fost aruncat împreună cu ei în iad, deoarece călugării din diverse ordine care se aflau pe acei munți spuneau că el este Dumnezeu iar ei sunt Hristos și oriunde mergeau, duceau cu ei convingerea abominabilă că ei erau Hristos. În final s-a realizat judecata asupra celor care locuiau mai departe în regiunea vestică, în munții de acolo, despre care este vorba în cuvintele: „femeia așezată pe fiara de culoare stacojie care avea șapte capete care sunt șapte munți”, despre care s-a vorbit și mai sus (58). Am văzut și munții lor, unii fiind deschiși în mijloc și acolo formându-se o prăpastie imensă care se rotea în sus în spirală și în ea au fost aruncați

cei de pe munți. Alți munți au fost smulși din temelii și întorși cu vârful în jos, astfel că acesta a devenit baza, iar cei care se aflau la câmpie au fost inundați ca de un potop și acoperiți de ape. Cei din alte regiuni care se aflau printre ei au fost aruncați în abisuri. Cele relatate aici sunt doar o mică parte din tot ceea ce am văzut; mai multe vor fi spuse în cartea despre explicarea Apocalipsei. Ele s-au realizat și s-au împlinit la începutul anului 1757. În ceea ce privește prăpăstiile în care au fost aruncați cu toții, cu excepția celor care au fost aruncați în mare, erau multe dintre acestea. Patru dintre ele mi s-au arătat, una mare în partea de sud, mai către est, alta în regiunea de vest, către sud, a treia în regiunea de vest, către nord și a patra mai departe pe latura dintre vest și nord. Prăpăstiile și marea sunt iadurile lor. Acestea le-am văzut, dar mai sunt și multe altele, pe care nu le-am văzut; pentru că iadurile poporului babilonian sunt diferite în funcție de diversele profanări ale lucrurilor spirituale și anume ale bine-lui și adevărului.

62. Astfel lumea spirituală era purificată acum de asemenea spirite și îngerii s-au bucurat că au fost eliberați de ei, pentru că cei din Babilon au infestat și sedus pe oricine au putut și acolo mai mult decât în lume, pentru că șiretenia lor este mai perfidă acolo, deoarece sunt spirite. Aceasta este posibil pentru că în spiritul fiecăruia se ascunde întreaga răutate, de vreme ce spiritul este cel care gândește, vrea, intenționează și completează. Mulți dintre ei au fost cercetați și s-a descoperit că ei nu credeau în nimic și că dorința mârșavă de a-i seduce pe cei bogăți de dragul bogățiilor, iar pe cei săraci de dragul puterii, era înrădăcinată în mintea lor și pentru acest țel ei îi țineau pe toți în cea mai neagră ignoranță, blocându-le astfel drumul spre lumină și deci spre ceruri. Într-adevăr, drumul spre lumină și ceruri este blocat atunci când cunoașterea lucrurilor spirituale este acoperită de idolatrii și atunci când Cuvântul este falsificat, slăbit și îndepărtat.

63. Cei care erau în adevăr prin bine au fost păstrați. Aceia din națiunea papală care trăiau în pioșenie și erau în bine, dar nu și în adevăr, dar totuși doreau să cunoască adevărul, au fost luați și duși într-o regiune, în fața zonei de vest, aproape de partea de mieznoapte și li s-au dat locuințe și s-au format societăți și apoi li s-au trimis preoți și au fost instruiți despre Cuvânt. Fiind instruiți, aceștia sunt acceptați în rai.

64. Iată starea celor care vin aici de pe pământ. De vreme ce Judecata de Apoi s-a realizat deja și cu ajutorul ei toate lucrurile au fost puse în ordine de Domnul și de vreme ce toți cei care sunt buni în interior sunt luați în ceruri, iar cei care sunt răi în interior sunt aruncați în iad, nu li s-a permis să formeze societăți sub rai și deasupra iadului și nici să aibă ceva în comun unii cu alții și imediat ce ajung aici, după moarte, ei sunt toți separați și după ce petrec puțin timp în lumea spiritelor, ei sunt duși fiecare la locurile lor. De aceea, cei care profanează lucrurile sfinte, adică cei care pretind că au puterea de a deschide și închide cerurile și de a ierta păcatele, care sunt puteri ce aparțin numai Domnului și cei care fac ca bulele papale să fie sinonime Cuvântului și au ca scop stăpânirea, sunt duși imediat în marea cea neagră, sau în prăpăstii, unde sunt iadurile profanatorilor. Mi s-a spus din rai că aceia care sunt astfel, nu se interesează deloc de viața de după moarte, pentru că ei o neagă în inima lor, ci le pasă numai de viața în lume și nu țin deloc cont de soarta lor de după moarte, care totuși durează o eternitate, ci râd de ea, ca și cum ar fi un nimic.

X. CERUL DINTĂI ȘI DISTRUGEREA LUI

65. În Apocalipsă se spune:

Am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. (Apoc. 20:11)

Și mai apoi:

Am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră. (Apoc. 21:1)

Că printr-un „cer nou și un pământ nou” și prin dispariția cerului și a pământului dintâi nu se înțelege cerul vizibil și pământul pe care locuim, ci un cer angelic și o biserică, s-a arătat mai sus. Cuvântul este în esență spiritual și de aceea vorbește despre lucruri spirituale, iar lucrurile cerului și ale bisericii sunt spirituale. Acestea sunt exprimate prin lucruri naturale în sensul literei, pentru că lucrurile naturale servesc drept bază pentru cele spirituale și fără o asemenea bază, Cuvântul n-ar fi o lucrare divină, pentru că n-ar fi completă, pentru că naturalul, care este ultimul în ordinea divină, completează și face ca interiorul, care este spiritual și celest, să se sprijine pe el, ca o casă pe fundația sa. Acum, deoarece oamenii au privit lucrurile din Cuvânt dintr-o perspectivă materială și nu spirituală, prin „cerul și pământul” care sunt menționate aici și în alte părți, ei nu au înțeles altceva decât cerul și pământul care există în lumea naturală. De aceea, toți se așteaptă la dispariția și distrugerea acestora și de asemenea la crearea altora noi. Și pentru a nu aștepta în van ca acest lucru să se producă la infinit, a fost deschis sensul spiritual al Cuvântului, astfel încât să se știe ce se înțelege prin multe lucruri din Cuvânt, care, atunci când sunt privite din punct de vedere material, nu sunt înțelese și, în același timp, ce se înțelege prin „cerul și pământul” care vor pieri.

66. Dar înainte de a arăta ce se înțelege prin „cerul dintâi și pământul dintâi”, ar trebui să se știe că prin „cerul dintâi” nu se înțelege cerul format din cei care au devenit îngeri de la prima creare a acestei lumi până acum, pentru că acel cer încă există și va exista în eternitate. Toți cei care intră în rai se află sub protecția Domnului și cel care a fost o dată primit de Domnul, nu poate fi niciodată smuls de lângă El. Dar prin „cerul dintâi” se înțelege cerul care a fost format din alți oameni și nu din cei care au devenit îngeri, ci în majoritate din cei care nu au putut deveni îngeri. Cine sunt ei și care este starea lor, va fi relatat în paginile următoare. Acesta este cerul despre care se spune că „a pierit”. Era numit cer pentru că cei care locuiau în el trăiau pe înălțimi, formând societăți pe stânci, în munți și trăiau plăceri similare celor fizice, dar nici una spirituală. De altfel, mulți dintre cei care *vin* în lumea spirituală de pe pământ cred că sunt în rai atunci când se află pe înălțimi și că trăiesc fericirea cerească atunci când trăiesc delicii așa cum aveau în lume. Din această cauză acesta nu a fost numit cer, ci a fost numit „cerul dintâi care a pierit”.

67. Mai trebuie să se știe că acest prim cer care a fost numit „dintâi”, nu era format din cei care au trăit înainte de venirea Domnului în lume, ci toți erau dintre cei care au trăit după venirea Lui, pentru că după cum s-a arătat mai sus (33-38), o Judecată de Apoi se realizează la sfârșitul fiecărei biserici și cerul dinainte este distrus și un nou cer este creat și format. Toți cei care duseseră o viață exterioară morală, plină de pioșenie și sfințenie, chiar dacă aceasta nu era și interioară, au fost tolerați de la începutul și până la sfârșitul bisericii, cu condiția ca interiorul care aparține gândurilor și intențiilor lor, să fie ținut sub control de legile civile și morale ale societății. Dar la sfârșitul bisericii interiorul lor este dezvăluit și judecata se realizează și asupra lor. De aceea Judecata de Apoi s-a realizat asupra locuitorilor acestei planete de două ori înainte și acum pentru a treia oară (46). Astfel, de două ori au trecut cerul și pământul dinainte și un nou cer și pământ au fost create, pentru că cerul și pământul reprezintă biserica în ambele lumi, după cum s-a arătat mai sus (1-5). De aceea, este clar că „noul cer și noul pământ” menționate de proorocii Vechiului Testament, nu sunt acel „noul cer și noul pământ” din Apocalipsă, iar cele dintâi au fost create de Domnul pe când se afla în lume, iar acestea din urmă au fost create de El acum. În ceea ce privește proorociile din Vechiul Testament, stă scris:

Căci iată, eu fac ceruri noi și un pământ nou, așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte. (Isaia. 65:17)

Sau, în alt loc:

Cerurile cele noi și pământul cel nou pe cari le voi face. (Isaia. 66:22)

Mai sunt de asemenea și cele scrise în Daniel.

68. Deoarece în acest capitol vorbim despre cerul dintâi care a trecut și deoarece nimeni nu știe nimic despre el, îl voi descrie detaliat.

I. Din cine era format cerul dintâi.

II. Cum era el.

III. Cum a pierit.

69. Iată din cine era format cerul dintâi. Cerul dintâi era format din cei asupra cărora s-a realizat Judecata de Apoi, pentru că ea nu s-a realizat asupra celor din iad, nici asupra celor din rai, nici asupra celor din lumea spiritelor (în legătură cu acest lucru consultați lucrarea *Raiul și Iadul* 421-520), nici asupra vreunui om care încă trăia, ci numai asupra celor care-și construiseră aparența unui rai, din care cea mai mare parte se aflau pe stânci și în munți. Aceștia erau de asemenea cei pe care Domnul i-a numit „capre” și pe care i-a așezat la stânga (Mat. 25:32,33). De aici se poate vedea că cerul dintâi nu era format doar din creștini, ci și din mahomedani și păgâni, care-și creaseră asemenea ceruri în regiunile lor. Cum erau ei voi spune în câteva cuvinte. Ei erau aceia care în lume trăiseră într-o sfințenie exterioară și nu interioară, care erau dreți și sinceri datorită legilor morale și civice și nu datorită legilor divine, deci erau oameni materialști, nu spirituali. Respectau doctrinele bisericii și erau capabili să le predice, deși nu duceau o viață conformă cu acestea; de asemenea, aveau diverse funcții și realizau anumite practici, dar nu de dragul acestora. Aceștia și toți cei care erau ca ei, din toată lumea și care au trăit după venirea Domnului, au format „cerul dintâi”. De aceea era acest cer așa cum este lumea și biserica de pe pământ, unde sunt oameni care fac bine nu de dragul binelui, ci din cauză că se tem de legi, sau că își vor pierde reputația, onoarea sau câștigurile. Cei care fac bine numai în acest scop, nu se tem de Dumnezeu, ci de oameni și nu au conștiință. În cerul dintâi al reformaților, o mare parte din ei credeau că omul este salvat doar prin credință și nu duseseră o viață de credință, adică de iubire. Acestora le plăcea mai mult să fie văzuți de alți oameni, în toți aceștia, atât timp cât erau împreună, interiorul era închis astfel încât să nu poată fi văzut, dar când s-a realizat Judecata de Apoi, interiorul lor a fost deschis. Și atunci s-a văzut că înăuntru ei erau obsedați de tot felul de neadevăruri și răutăți și că erau împotriva Divinului și că se aflau de fapt în iad. Imediat după moarte, fiecare ființă umană se îndreaptă către locul în care se află cei asemenea ei: cei buni către cei asemenea lor din rai, iar cei răi către cei asemenea lor din iad. Totuși acest lucru nu se produce înainte ca ceea ce este în interiorul lor să fie dezvăluit. Între timp, ei se pot alătura celor asemenea lor în ceea ce privește aspectele exterioare. Dar trebuie să se știe că cei care erau buni în interiorul lor, adică cei care erau spirituali, au fost separați de ceilalți și înălțați la cer, iar cei care erau răi atât în exterior cât și în interior au fost la rândul lor separați de ceilalți și aruncați în iad. Și acest lucru a început din perioada care a urmat imediat după venirea Domnului și până în momentul când a avut loc judecata. Și au fost lăsați să întemeieze societăți numai aceia care au alcătuit cerul dintâi și care erau așa cum am descris mai sus.

70. Există multe motive pentru care au fost tolerate asemenea societăți sau asemenea ceruri. Principalul motiv, după cum am mai spus, este că prin sfințenia exterioară și prin dreptatea și sinceritatea exterioară, ei erau uniți cu cei simpli și buni, care se aflau fie în cerul cel mai de jos, fie încă în lumea spiritelor, dar nu fuseseră încă introduși în rai. În lumea spirituală există o anumită comunicare și comuniune între toate ființele care se aseamănă, dar cei simpli și buni, din cerul cel mai de jos și din lumea spiritelor, sunt atenți doar la aspectele exterioare, deși ei nu sunt răi în interior. De aceea, dacă aceste spirite ar fi fost îndepărtate de aici cu forța înainte de timpul stabilit, cerul ar fi suferit până în aspectele sale cele mai de jos și totuși pe acestea se sprijină cerul superior ca pe propriul său fundament. Domnul ne învață în următoarele cuvinte faptul că acesta este motivul pentru care ei au fost tolerați până în ultima clipă:

Robii stăpânului casei au venit și i-au zis: „Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?”... Și robii I-au zis: „Vrei dar să mergem s-o smulgem?”

„Nu”, le-a zis el, „ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.”

El le-a răspuns: „Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul omului. Țarina este lumea; sămânța bună sunt fiii împărăției; neghina sunt fiii Celui rău; secerișul este sfârșitul veacului. Deci cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului.” (Mat. 13:27-30, 37-40)

„Sfârșitul veacului” reprezintă timpul de pe urmă al bisericii, „neghina” sunt cei care sunt răi în interior; „grâul” sunt cei care sunt buni în interior, „smulgeți neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem” reprezintă Judecata de Apoi. Aceeași semnificație o are și pilda năvodului în care se spune că după ce năvodul s-a umplut cu tot felul de pești, cei buni au fost puși în vase iar cei răi au fost aruncați, în legătură cu aceste lucruri se mai spune:

Tot așa va fi și la sfârșitul veacurilor, îngerii vor ieși, vor despărțit pe cei răi din mijlocul celor buni. (Mat. 13:49)

Oamenii sunt comparați cu peștii deoarece, în sensul spiritual al cuvântului, „peștii” reprezintă oamenii materialști, atât buni cât și răi. Ce reprezintă „cei buni” se va vedea mai jos.

71. Care era starea cerului dintâi se poate vedea din cele ce s-au spus deja despre el și de asemenea că cei care nu sunt spirituali prin recunoașterea Divinului, printr-o viață dusă în spiritul binelui, prin dragostea de adevăr, dar par a fi spirituali prin sfințenia exterioară, prin faptul că predică despre lucrurile divine și prin sinceritatea afișată de dragul lor și al lumii, se grăbesc să comită fapte josnice care sunt în perfect acord cu dorințele lor inferioare atunci când sunt lăsați singuri. Atunci nimic nu îi mai oprește, nici teama de Dumnezeu, nici credința, nici conștiința. De aceea, imediat ce a fost dezvăluit interiorul acelor care erau în cerul dintâi, ei apăreau a fi uniți cu iadurile.

72. Cum a dispărut primul cer s-a arătat mai înainte în capitolele în care s-a vorbit despre Judecata de Apoi asupra mahomedanilor și păgânilor (50, 51), precum și a papistașilor (61-63), deoarece și ei făceau parte din cerul dintâi. A mai rămas ceva de spus despre Judecata de Apoi asupra reformaților, care mai sunt numiți protestanți sau evangheliști, sau cum a dispărut cerul dintâi format din ei deoarece, după cum s-a spus mai sus, judecata s-a realizat numai asupra celor care formau cerul dintâi. După ce au fost cercetați și s-a arătat ce aveau în interiorul lor, ei au fost separați unii de alții și împărțiți în categorii în funcție de răutatea și falsitatea lor și au fost aruncați în iadurile corespunzătoare. Iadurile lor înconjurau regiunea centrală din toate părțile, pentru că reformații se aflau în mijloc, romano-catolicii în jurul lor, mahomedanii în jurul romano-catolicilor, iar păgânii în cercul cel mai îndepărtat (48). Cei care nu erau aruncați în iaduri erau azvârlți în pustiuri. Dar au fost și câțiva trimiși în câmpiile din partea de sud și de nord, pentru a forma acolo societăți și a fi instruiți și pregătiți pentru rai. Aceștia erau cei care au fost salvați. Dar cum s-au înfăptuit toate acestea nu se poate descrie aici detaliat, deoarece judecata asupra reformaților a durat mai mult decât asupra celorlalți și s-a realizat prin schimbări succesive. Dar deoarece am văzut și am auzit atunci multe lucruri ce merită să fie menționate, voi prezenta lucrurile detaliat, în ordinea în care s-au petrecut, în cartea despre explicarea Apocalipsei.

XI. STAREA LUMII ȘI A BISERICII DUPĂ JUDECATA DE APOI

73. Starea lumii de acum încolo va fi total identică cu ceea ce a fost până acum, pentru că marea schimbare care a avut loc în lumea spirituală nu va produce nici o schimbare în lumea fizică în ceea ce privește forma exterioară. De aceea, vor continua să existe probleme civile ca și înainte, va fi pace, vor fi tratate și războaie ca și înainte și toate celelalte aspecte ce aparțin societății în general sau în particular. Domnul spune:

Veți auzi de războaie și vesti de războaie... Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. (Mat. 24:6,7)

Asta nu înseamnă că asemenea lucruri vor exista în lumea fizică, ci că aspectele care le corespund vor exista în lumea spirituală, pentru că în profețiile din Cuvânt nu se vorbește despre împărățiile și neamurile de pe pământ, deci nici despre războaiele lor, foametea, ciuma sau cutremurele de pe pământ, ci despre lucrurile corespondente lor din lumea spirituală. În *Arcana Coelestia* se explică aceste lucruri. În ceea ce privește starea bisericii, ea este cea care nu va mai fi la fel. Ea va fi într-adevăr la fel în ceea ce privește aparența exterioară, dar va fi diferită în privința aspectelor interioare. În ceea ce privește aparența exterioară, vor exista biserici scindate ca și până acum, iar doctrinele lor vor fi răspândite ca și până acum. Iar printre păgâni vor exista aceleași religii ca și până acum. Dar de acum încolo, oamenii bisericii vor avea o mai mare libertate de gândire în ceea ce privește credința, deci în ceea ce privește aspectele spirituale legate de împărăția cerurilor, deoarece le va fi redată libertatea spirituală; pentru că toate lucrurile din raiuri și din iaduri sunt puse acum în ordine și toate gândurile referitoare la aspectele divine sau împotriva Divinului vin de aici: din ceruri, toate gândurile care sunt în armonie cu aspectele divine și din iaduri, toate cele care sunt împotriva lor. Dar omul nu observă în el această schimbare de stare deoarece el nu reflectează asupra ei și pentru că el nu știe nimic despre libertatea spirituală și despre acest influx de gânduri. Dar ea este percepută în ceruri și de asemenea de către oameni, după moarte. Deoarece omului i-a fost redată libertatea spirituală, sensul spiritual al Cuvântului a fost acum dezvăluit și prin el au fost revelate adevăruri divine interioare, pentru că omul în starea de dinainte nu le-ar fi înțeles, iar cei care le-ar fi putut înțelege, le-ar fi profanat. Faptul că omul are această libertate datorită echilibrului dintre rai și iad și că el nu poate fi îndreptat decât în libertate, se poate vedea în lucrarea *Raiul și Iadul* (597), la sfârșit.

74. Am purtat diferite conversații cu îngerii cu privire la starea bisericii de acum încolo. Ei mi-au spus că nu cunosc lucrurile care vor urma deoarece cunoașterea lucrurilor care vor urma îi este posibilă doar lui Dumnezeu. Dar ei știu că sclavia și captivitatea în care se afla înainte omul bisericii a fost îndepărtată și că acum, fiind din nou liber, el poate percepe mai bine adevărurile interioare dacă vrea să o facă și să devină astfel mai spiritual, dacă dorește acest lucru. Dar au mai spus că nu se așteaptă la prea multe de la oamenii din biserica creștină, ci mai degrabă de la oamenii unui popor care se află departe de lumea creștină și deci departe de invadatori, oameni care pot primi lumina spirituală și deveni astfel ființe spirituale cerești. Îngerii au mai spus că în ziua de azi, adevărurile divine interioare le sunt revelate acelor oameni pentru că ei sunt primite cu credință adevărată, adică în viața și inima lor și că ei îl adoră pe Domnul.